

บทนำ

ก๊อก...ก๊อก...ก๊อก...

ร่างบอบบางขยับเท้าตรงดิ่งไปยังประตูทันทีที่เสียงเคาะดังขึ้น มือเรียวจับที่ลูกบิดแล้วดึงประตูให้เปิดกว้าง เมื่อเห็นร่างสูงคันทาที่อยู่ตรงหน้า เรียวปากอวบอิมจึงคลี่ยิ้มกว้าง ก่อนรอยยิ้มจะค่อยๆ เลือนหายไปเมื่อกลิ่นแอลกอฮอล์คลละคลุ้งลอยเข้ามาในทางเดินหายใจ ทำให้หญิงสาวยู่หน้าพร้อมๆ กับที่ยกหลังมือขึ้นมาปิดจมูกเอาไว้ ดวงตาคู่สวยสีเทาอ่อนมองใบหน้าหล่อเหลาที่ปราศจากรอยยิ้มพลางถาม

“คุณดื่มมาหรือคะ”

ไร้รอยยิ้มจากคนที่สูงกว่าเฉกเช่นทุกครั้ง คิ้วสวยขมวดมุ่นด้วยความสงสัย ทว่าก่อนที่หญิงสาวจะทันได้ถามซ้ำเพราะคนตัวสูงไม่ยอมให้คำตอบ ร่างสูงก็สาวเท้าเข้ามาประชิดตัวเธอเรียบบร้อยแล้ว มือหนาทั้งสองข้างคว้าหมับเข้าที่ต้นแขนของเธอ ก่อนจะร้งร่างของหญิงสาวเข้าไปใกล้จนแทบไม่เหลือพื้นที่ว่างระหว่างกัน

“อะไรกันคะ”

ฟลอเรนซาร้องถามอย่างตื่นตระหนก ดวงตาคู่สวยเต็มไปด้วยคำถาม ทว่าไม่ถึงสี่ขววินาทีดวงตาคู่สวยก็ต้องเบิกกว้าง เมื่อจู่ๆ ริมฝีปากได้รูปกระแทกจูบลงมาบนริมฝีปากของเธออย่างดุเดือด ทำเอาเจ้าของเรียวปากอวบอิมต้องครางท้วง

“อ้อ...”

แม้ว่านี่จะไม่ใช่ว่าครั้งแรกที่เธอและเธอจูบกัน ทว่าไม่มีครั้งไหนเลยที่เธอจะจูบเธออย่างดุเดือดคล้ายกับต้องการลงทัณฑ์กันเช่นนี้ เธอทำอะไรผิดไปอย่างนั้นหรือ ฟลอเรนซาปรารถนาที่จะได้รู้ในเรื่องนั้น หากแต่พอเธอเผยอริมฝีปาก ปลายลิ้นอุ่นร้อนของคนที่สูงกว่าก็สอดแทรกเข้ามาในโพรงปากของเธอ ตัวดปลายลิ้นรัดรั้งกับลิ้นเล็กอย่างจวบจ้วง คนตัวสูงพรากลมหายใจไปจากเธออย่างไร้ความปราณี ก่อนที่เธอจะยอมผละออกตอนที่ลมหายใจของเธอเริ่มขาดห้วง

“ผู้หญิงใจร้าย”

เอริคต่อว่าเธอ ไบหน้าหล่อเหลาดูเคร่งขรึมอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน พอฟลอเรนซาขยับปากจะถามว่าเธอทำอะไรผิดไป ริมฝีปากได้รูปก็กระแทกจูบลงมาอีกครั้ง

“คุณเอริค อ้อ...”

ฟลอเรนซาร้องถามได้เพียงเท่านั้น เสียงหวานก็ถูกลำคอหนวดูดกลืนไปจนหมดสิ้น จูมพิตได้ความนุ่มนวลและความทะนุถนอมอย่างที่เคยเป็น ร่างสูงบดเบียดริมฝีปากลงบนเรียวปากอ่อนนุ่มอย่างไม่อ้อมแรงจนคนถูกกระทำรู้สึกเจ็บ ขอบตาของหญิงสาวร้อนผ่าว เพราะไม่เข้าใจการกระทำจวบจ้วงและหยาบคายของคนตรงหน้าเลยสักนิด

‘ทำไมคุณเอริคถึงได้ทำกับเราแบบนี้’

ฟลอเรนซาทำได้แค่ถามตัวเองในใจ ร่างเล็กพยายามดิ้นขลุกลักในอ้อมแขนแข็งแรงที่พันหนากรเธอเอาไว้อย่างแน่นหนา ทว่าความ

พยายามของหญิงสาวก็เป็นได้แค่ความพยายาม เพราะสุดท้ายเธอก็
ไม่อาจหลุดพ้นจากพันธนาการของอีกฝ่ายได้เลย

เนิ่นนานกว่าที่เขาจะยอมถอนริมฝีปากออกจากเธอ

ดวงตาคู่สวยมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ เมื่อนัยน์ตาสีฟ้าจ้องมอง
เธอด้วยสายตาแข็งกร้าว ดูวาวโรจน์อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ซ้ำยัง
เอ่ยกับเธอด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง ปราศจากความนุ่มนวลและอ่อนโยน
อย่างที่เคยเป็น

“คุณไม่เคยจริงจังกับผม ไม่เลยสักนิด”

“ฟลอนซ์เปล่านะคะ”

ฟลอนซ์ร้องปฏิเสธทันควัน เธอหะหรือที่ไม่เคยจริงจังกับเขา
เขาต้องเข้าใจอะไรผิดไปแน่ๆ

“ฮึ คุณยังกล้าปฏิเสธอีกอย่างนั้นหรือ ผมรู้ความจริงทุกอย่าง
หมดแล้ว”

“ความจริงอะไรกันคะ”

มาถึงตรงนี้ฟลอนซ์ก็ยังไม่เข้าใจ หญิงสาวซ้อนสายตาดูขึ้นมอง
คนที่สูงกว่าอย่างต้องการคำอธิบายมากกว่าแค่การยึดเยียดข้อกล่าวหา
แต่เขาก็กลับไม่มีมันให้เธอ ซ้ำยังเอ่ยด้วยน้ำเสียงดุตันแข็งกระด้าง ทำเอา
ร่างบอบบางสะดุ้งจนสุดตัว

“เลิกเสแสร้งซะทีฟลอนซ์ ผมจะไม่ยอมเป็นผู้ชายหน้าโง่ให้คุณ
มาหลอกหลวงได้อีกแล้ว”

“...”

“ในเมื่อคุณปรารถนาอยากจะทำอะไรและเป็นเจ้าของมัน
ขนาดนั้น”

“...”

“นอนกับผมสิ แล้วผมจะให้ในสิ่งที่คุณต้องการ”

ฟลอนซ์ไม่มีโอกาสได้ร้องค้านหรือแก้ต่างอะไรให้ตัวเองทั้งนั้น

ร่างสูงก็ตัวร่างของเธอขึ้นพาดบ่า ก่อนจะสาวเท้าฉับๆ ไปที่เตียง หลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางห้องนอน เขาวางร่างของเธอลงบน พูกนุ่มอย่างไร้การทะนุถนอมอย่างที่ควรจะเป็น ฟลอรენซาถึงกับจุกจนพูดไม่ออกไปชั่วขณะ และจิ้งหะนั้นคนที่สูงกว่าก็ตามขึ้นมานบนเตียง ยกตัวขึ้นเหนือร่างของเธอ ตรึงข้อมือเล็กทั้งสองข้างให้แนบไปกับพูกนุ่ม

“คุณเอริคจะทำอะไรคะ”

ฟลอรენซาร้องถามด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่น ดวงตาคูंसวยไหวระริก ลำคอของหญิงสาวแห้งผากตอนที่เห็นนัยน์ตาสีฟ้าเต็มไปด้วยความกระด้างและดูเย็นชาอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ผมบอกแล้วไงว่านอนกับผม แล้วผมจะให้ในสิ่งที่คุณต้องการ ผมขอแค่สามวันเท่านั้น แลกกับของมูลค่ามหาศาลขนาดนั้น อยากรู้อะไรคุณก็คุ้ม แค่ปรนเปรอผมสามวัน”

“ไม่เอานะคะ อ้อ...”

ฟลอรენซาร้องบอกได้เพียงเท่านั้น ริมฝีปากได้รูปก็กดลงบน เรียวปากอวบอิมอย่างดูต้น หญิงสาวต่อต้านโดยการเม้มเรียวปากเข้าหากันแน่นตอนที่เห็นร่างพยายามสอดปลายลิ้นอุ่นร้อนเข้ามาในโพรงปากของเธอ แต่ความพยายามของเธอก็ไร้ผล เพราะสุดท้ายอีกฝ่ายก็สอดปลายลิ้นเข้ามาในโพรงปากของเธอได้สำเร็จ

เอริคกวาดชิมความหวานจากโพรงปากอ่อนนุ่มอย่างเรียกร้องเอาแต่ใจ ลิ้นหนาตัววัดตรงกับปลายลิ้นเล็กที่พยายามหดหนี แต่สุดท้ายความเชี่ยวชาญที่อีกฝ่ายมีเหนือกว่าก็ทำให้ในหัวของฟลอรენซาเริ่มหมุนคว้าง ขณะที่เอริคยังคงตักดวงความหวานจากโพรงปากนุ่มอย่างไม่ยอมลดละ เขาพรากลมหายใจจากหญิงสาวอย่างดูต้น มอบจุมพิตดิบเถื่อนเร้าร้อนมากกว่าครั้งไหนๆ ทว่าตอนที่เขาละริมฝีปากจากกลีบปากนุ่มแล้วเลื่อนมาแตะต้องที่ใบหูชาวสะออดแทน ฟลอรენซาได้โอกาสดึงสติที่หลงเหลือเพียงน้อยนิดกลับมาแล้วรีบร้องปราม

“คุณเอริคหยุดนะคะ คุณจะทำแบบนี้ไม่ได้นะ”

ฟลอเรนซาร์้องบอกเสียงลั่น ดวงตาคู่สวยไ้หวัระริกต่อนที่อีกฝ่ายยอมละริมฝีปากจากไบหูของเธอแล้วเคลื่อนไ้ใบหน้ากลับมาสบตากัน

“คุณไ้มีสิทธิ์ห้ามผม ฟลอนซ์ ไ้เมื่อคุณเป็นคนเลือกเอง”

“ฟลอนซ์เปล่า อ้อ...”

เป็นอีกครั้งที่ฟลอเรนซาร์้องปฏิเสธได้เพียงเท่านั้น ริมฝีปากไ้ได้รูปก็กดลงบนริมฝีปากของเธอ ฟลอเรนซาตื่นชลุกชลักพยายามไ้ให้ตัวเองไ้รับอิสรภาพกลับคืนมา ทว่าความพยายามของเธอไ้เป็นไ้ได้แค่ความพยายาม เพราะนอกจากหญิงสาวจะไ้ไ้รับอิสรภาพแล้ว เรือนกายสูงใหญ่ยังพันธนาการร่างกายของเธอแน่นขึ้น ร่างสูงกดทับเรือนกายของเธอจนแทบจะจมหายไปกับฟูกนุ่ม ก่อนที่เธอจะไ้ใช้มือข้างหนึ่งปลดเปลื้องชุดนอนตัวสวยออกจากตัวเธอ

“อย่างนะคะ”

ฟลอเรนซาร์้องปรามไ้ได้เพียงเท่านั้น ชุดนอนตัวสวยก็ถูกกระชากออกไปจากตัว ผ้าชิ้นเล็กอีกสองชิ้นที่ปกปิดร่างกายด้านในเอาไ้ไว้ก็ถูกเขากระชากออกไปอย่างรวดเร็ว ดวงตาคู่สวยเต็มไปด้ด้วยความตื่นตระหนก กล้ามเนื้อในอกซ้ายเต้นถี่รัวจนเจ็บอก ความหวาดหวั่นเกาะกุมหัวใจของเธอจนน่ากังวล เนื้อตัวก็ลื่นเทาอย่างน่าเห็นใจ

ทว่าคนเหนือร่างกลับไ้ไ้ความเมตตา

เอริคเลื่อนใบหน้าหล่อเหลาลงมาชุกชบที่ทรวงอกอวบอิม ริมฝีปากไ้ได้รูปแตะลงบนยอดอกสีหวาน ก่อนจะจับเอาเข้าไปในโพรงปาก ดูดดื่มราวกับทารกที่กำลังหิวกระหาย เมื่อถูกคนเหนือร่างปลุกเร้ามากๆ เข้า สมองของฟลอเรนซาก็เริ่มหมุนคว้าง ร่างเล็กบิดเร้าเพราะถูกความหอมไ้ไหว้จมต้อย่างหนักหน่วง ตอนนี้มือทั้งสองข้างของหญิงสาวไ้รับอิสรภาพแล้ว ทว่าหญิงสาวกลับไ้ไ้ได้ผลึกไ้สร่างสูงไ้ให้พันตัวอย่างที่ควรจะเป็น มือบางทั้งสองข้างจับที่ป่าแกร่ง จิกปลายเล็บ

ลงบนไหล่แข็งแรงผ่านเสื้อเซ็กซี่สาวที่เอริคสวมเอาไว้ หญิงสาวหยุดกายขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้อีกฝ่ายอย่างไม่รู้ตัว

เอริคพรหมจูไปแทบทุกพื้นที่ผิวบนเรือนกายเปลือยเปล่าของฟลอเรนซา ก่อนที่ชายหนุ่มจะใช้ลิ้นอุ่นร้อนแตะต้องส่วนที่อ่อนไหวที่สุดของร่างกายของหญิงสาว ร่างเล็กสะดุ้งเฮือก ลมหายใจของเธอขาดห้วง ตอนที่เขาส่งเธอไปสัมผัสกับความรู้สึกลึกใหม่ที่เธอไม่เคยได้พบพานมาก่อน ฟลอเรนซามีโอกาสได้โกยอากาศหายใจเข้าปอดตอนที่เอริคจัดการปลดเปลื้องเสื้อผ้าบนเรือนกายสูงใหญ่ออก ก่อนที่เขาจะทาบทับเรือนร่างเปลือยเปล่าลงมาบนร่างกายของเธอ

“คุณห้ามผมไม่ได้หรือกฟลอนซ์”

เอริคบอกตอนที่เขาผลักดันตัวตนแข็งแรงเข้าไปในความอ่อนนุ่มของคนใต้ร่าง หนทางรักที่คับแคบ สีหน้าเหยเกศล้ำเจ็บปวดกับเสียงหวานที่เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากอวบอímทำให้คิ้วหนาขยับเข้าหากันอย่างแปลกใจ ฟลอเรนซาอายุยี่สิบหกปี และถูกเลี้ยงมาแบบชาวตะวันตก เขาจึงไม่ได้คาดหวังว่าเธอจะยังไม่เคยผ่านมือใครมาก่อนแบบนี้

คนใต้ร่างของเขายังบริสุทธิ์

เอริครับรู้ได้ในทันที

“อ้อ เจ็บ ออกไปนะ”

มือบางที่เคยข้มบ่าแกร่งเอาไว้เปลี่ยนเป็นกำเข้าหากันแน่น แล้วยกขึ้นทูปตีกักฝ่ายเป็นพัลวัน ร่างเล็กพยายามดิ้นรนให้พ้นจากสิ่งที่ทำให้ร่างกายของเธอคล้ายกำลังจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ทว่าเจ้าของตัวตนแข็งแรงไม่ยอมให้เธอได้ทำแบบนั้น ใบหน้าหล่อเหลาโน้มลงต่ำ มอบจุมพิตเร้าร้อนปลุกเร้าให้คนใต้ร่างคล้อยตามและตอบรับตัวตนแข็งแรงตามแบบฉบับชาวตะวันตกอย่างลึกซึ้ง สุดท้ายร่างกายของเธอกับเขาก็หลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตอนที่เอริคผลักดันตัวตนไปจน

สุดทางรัก

“อ้อ...”

ฟลอเรนซาครางตัวอีกครั้ง เมื่อความปวดแปลบเด่นชัดตรงบริเวณส่วนที่อ่อนไหวที่สุดของกายสาว เป็นอีกครั้งที่ร่างเล็กพยายามดิ้นรนผลักไส แต่ทุกการกระทำของหญิงสาวไม่เกิดผลใดๆ เอริกไม่ยอมถอนตัวตนออกจากร่างกายของเธอ ซ้ำยังถาโถมเข้าหาเธออย่างดุเดือดตอนที่เขารับรู้ว่าร่างกายของเธอพริกพริ้ว

“คุณเอริก”

ฟลอเรนซาเรียกชื่อคนเหนือร่างตอนที่หญิงสาวถูกความหวามไหวโถมตีอย่างหนักหน่วง มีอบางที่เคยใช้ทุบตีอีกฝ่ายเปลี่ยนเป็นจิกเบาแข็งแรงเอาไว้ได้อย่างระบายนามณ์ ในขณะที่เรือนกายสูงใหญ่ของเอริกก็ถูกความหวามไหวโถมตีไม่ต่างกันนัก ความอ่อนนุ่มบีบรัดตัวตนของเขาอย่างรุนแรง ร่างกายของชายหนุ่มเกร็งเครียด ไบหน้าหล่อเหลาโน้มลงบดขยี้ก้นปากนุ่มอย่างไม่ยอมแรง ก่อนที่เขาจะเร่งจังหวะรักให้เร็วขึ้นตามแรงอารมณ์ที่พุ่งทะยานสูง เสียงห่มต่ำที่คำรามประสานกับเสียงหวานที่เล็ดลอดออกมาจากเรียวปากอวบอิม นั้นทำให้รู้ว่าทั้งคู่ได้จับจูงกันแตะเส้นทางรักอันงดงามเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ทันทีที่คนเหนือร่างหยุดเคลื่อนไหว ฟลอเรนซาก็รีบอ้าคัยจังหวะนั้น โยกายาศหายใจเข้าปอด ทว่าไม่ถึงนาที คนที่ยังไม่ยอมถอนตัวตนออกจากเธอก็พลิกตัวให้เธอขึ้นมาอนทาบทับอยู่บนเรือนกายสูงใหญ่แทน

“แค่นี้ผมยังไม่พอหรือฟลอนซ์”

เอริกบอกเพียงเท่านั้น ก็เื้อ้อมมือไปกระชับที่ท้ายทอยของฟลอเรนซา กดศีรษะของหญิงสาวลงจนกระทั่งริมฝีปากของเธอและเขาแนบชิดกัน เอริกมอบจุมพิตดุเดือด แม้ว่าลมหายใจของฟลอเรนซายังไม่กลับสู่สภาวะปกติเลยด้วยซ้ำ หญิงสาวจะครางตัว แต่แน่นอน

ว่าเขาไม่ได้มีความเมตตาตามอบให้เธอ

“อ้อ...”

ฟลอเรนซาร้องท้วงได้เพียงเท่านั้น เสียงของเธอก็ถูกคนใต้ร่าง
ดุดกลินไปจนหมดสิ้น เพียงไม่นานนสมองของหญิงสาวก็หม่นคว้าง
อาการต่อต้านไม่หลงเหลือ ได้แต่ปลดปล่อยร่างกายไปตามความ
ต้องการของธรรมชาติ และปล่อยให้คนสูงกว่าเป็นฝ่ายนำทางอย่าง
ที่ควรจะเป็น

เอริคตัดทวงความสุขจากเรือนกายของฟลอเรนซาตลอดสามวัน
ที่ผ่านมา โดยไร้บทสนทนาระหว่างกันอย่างที่เคยเป็น มีบ้างที่เขายอม
เปิดปากพูดกับเธอ แต่ก็เฉพาะตอนที่โรมรันกันบนเตียงเท่านั้น พอ
ก้าวลงจากเตียง เธอไม่เคยได้ยินเสียงทุ่มเลยสักครั้ง มาถึงตอนนี้
ฟลอเรนซาก็พอจะรู้ถึงสาเหตุที่ทำให้เขาหมางเมินและขุ่นเคืองเธอ
แบบนี้

และวันนี้เธอก็ตั้งใจจะคุยกับเขาให้รู้เรื่อง

เพราะเธอจำได้ขึ้นใจ เขาบอกเอาไว้ว่าจะให้เธอปรนเปรอเขาแค่
สามวันแลกกับสิ่งที่เธอเคยปรารถนาจะครอบครอง

ซึ่งเธอไม่ต้องการมันอีกแล้ว

สิ่งที่เธอต้องการก็คือเอริคคนเดิมที่มีแต่ความสุภาพอ่อนโยน
ต่อเธอเท่านั้น

ฟลอเรนซานั่งรอที่ห้องนั่งเล่นอย่างใจจดใจจ่อ ดวงตาคู่สวย
เหลือบมองไปทางประตูทุกๆ ท้าหน้าที่ พักใหญ่เสียงประตูถูกปลดล็อก
ก็ดังขึ้น ฟลอเรนซาคลี่ยิ้มกว้าง พร้อมๆ กับที่ร่างบอบบางลุกขึ้นยืน
เพื่อรอคอยการมาของเอริค ทว่าสีหน้าเรียบเฉย ดวงตาคมกริบที่มอง
มาอย่างเย็นชาทำให้รอยยิ้มบนดวงหน้าหวานซึ่งค่อยๆ เลือนหายไป
เอริคสาวเท้ามาหยุดตรงหน้าเธอ

“นั่งลงสิ เราจะไ้คุยกัน”

เอริคบอกด้วยน้ำเสียงที่เรียบเฉยเย็นชาและดูห่างเหิน ไ้รู้ความสนิทสนมอย่างที่เคยเป็น ฟลอเรนซาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีฟ้าอย่างตัดพ้อ ก่อนจะตัดสินใจนั่งลง เธอก็อยากจ้รู้เหมือนกันว่าอีกฝ่ายจะคุยอะไรกับเธอ

พอฟลอเรนซานั่งเรียบร้อย เอริคก็เปิดบทสนทนาอย่างไ้ไม่อ้อมค้อม ร่างสูงวางกระเป๋าอะลูมิเนียมสีเงินที่หิ้วมาด้วยลงบนโต๊ะกระจกทรงสี่เหลี่ยมที่อยู่เบื้องหน้า เขากดรหัสอยู่ชั่วครู่ กระเป๋าใบดังกล่าวก็เปิดออก เอริคดันกระเป๋าที่ภายในบรรจุเพชรสีชมพูรูปไข่มูลค่าราวๆ หนึ่งร้อยยี่สิบห้าล้านดอลลาร์ไปให้ฟลอเรนซา

“มันเป็นของคุณแล้ว ตามที่เราตกลงกันไว้”

ฟลอเรนซามองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าแวบเดียวราวกับว่ามันเป็นของไ้รู้ค่า ก่อนที่ดวงตาคู่สวยที่กำลังไหวระริกจะซ้อนสายตาขึ้นมองคนตรงหน้า ร่างกายของหญิงสาวชาวบตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ฟลอเรนซาไม่สามารถขยับเขยื้อนร่างกายไ้ได้เลยราวกับว่าร่างกายของเธอกำลังถูกแช่แข็ง แม้แต่การหายใจเข้าออกก็กลับกลายเป็นสิ่งที่ยากลำบาก มีเพียงความเงียบที่ไร้อัตว์เข้าปกคลุมจนบรรยากาศโดยรอบเต็มไปด้วยความอึดอัด หญิงสาวต้องการอธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจว่าเขากำลังเข้าใจเธอผิดไป เรื่องที่เขารับรู้มามีส่วนที่เป็นความจริงแต่หาว่าไม่ใช่ทั้งหมด แต่พอไ้ได้เห็นใบหน้าหล่อเหลาที่ดูเคร่งขรึมมากกว่าครั้งไหนๆ ดวงตาว่างเปล่าติดจะดูแคลนที่มองมา คำพูดที่ต้องการแก้ต่างให้ตัวเองจึงถูกกลืนลงคอ ลำคอของหญิงสาวแห้งผาก ดวงตาคู่สวยที่กำลังไหวระริกหันไปประสานกับนัยน์ตาสีฟ้าที่มีเพียงความเรียบเฉยเย็นชา มองมาที่เธอ กลีบปากนุ่มเม้มเหยียดเป็นเส้นตรง ก่อนจะเค้นคำพูดออกมาจากรีบบปากอวบอิมอย่างยากลำบาก

“ขอบคุณค่ะที่ทำตามคำสัญญา หากไ้ไม่เป็นการรบกวนคุณจน

เกินไป ฉันขออนุญาตอยู่ที่นี้อีกสักคืนนะคะ แล้วพรุ่งนี้ฉันจะไปแต่เช้า”

ฟลอเรนซาบอกเพียงเท่านั้น เธอไม่รอให้คนเป็นเจ้าของบ้าน
ตอบรับหรือปฏิเสธอะไรทั้งนั้น มือบางจัดการปิดกระเป๋ายาไปดังกล่าว
หยาบมันติดมือมาด้วยแล้วขยับเท้าไปที่ห้องนอน ทันทีที่ประตูห้องถูก
ปิดลง ร่างเล็กที่สร้างทำเป็นเข้มแข็งก็ไร้เรี่ยวแรงที่จะยืนไหว แผ่นหลัง
บอบบางพึงเข้ากับประตูห้อง ก่อนจะค่อยๆ ลดตัวลงนั่งลงบนพื้น
อย่างอ่อนแรง ในอ้อมแขนกอดกระเป๋ายาไปดังกล่าวเอาไว้แน่น รวากับ
ว่ามันเป็นที่พึ่งเดียวที่เธอมี น้ำใสๆ ไหลออกมาจากดวงตาคู่สวยอย่าง
ไม่ขาดสาย หญิงสาวสะอื้นฮักจนตัวโยน พักใหญ่กว่าอาการสะอื้นจะ
คลายลง น้ำตาเริ่มเหือดแห้ง ทว่ายังคงทิ้งคราบเปรอะเปื้อนไว้บน
ใบหน้าเนียนใสพลางเอ่ยอย่างตัดพ้อ แม้ว่าคนที่ต้องการจะพูดด้วย
ไม่ได้อยู่ตรงหน้าก็ตาม

“ขอบคุณนะคะ ขอบคุณที่ทำให้รู้ว่าความรักครั้งนี้มันโหดร้าย
แค่ไหน”

“...”

“และฟลอนซ์จะไม่มีทางลืมเป็นอันขาด”

“...”

“ไม่มีทาง”

1

ห้าปีต่อมา

กรุงเทพฯ ประเทศไทย

ฟลอเรนซาวางเมาส์ปากกลางข้างโน้ตบุ๊กแบบหน้าจอทัชสกรีนหญิงสาวกำลังออกแบบเครื่องประดับคอลเล็กชั่นใหม่สำหรับวางจำหน่ายที่ร้านจิวเวลรี่ที่เธอเป็นเจ้าของ ร้านของหญิงสาวตั้งอยู่ในชั้นห้างสรรพสินค้าของโรงแรมชื่อดังใจกลางกรุงเทพฯ อย่างโรงแรมคาสซาโนแกรนด์ และเจ้าของโรงแรมก็คือ ฟอสโซ คาสซาโน ซึ่งเป็นพี่ชายฝาแฝดของเธอ แต่ตอนนี้พี่ชายของเธอไม่ได้อยู่ที่นี้ เพราะส่วนใหญ่จะบริหารงานอยู่ที่โรงแรมคาสซาโนแกรนด์สาขาใหญ่ในกรุงโรม ประเทศอิตาลี และเธอเองก็ยังมีร้านจิวเวลรี่อยู่ที่กรุงโรมอีกร้านด้วย

ฟลอเรนซาเป็นลูกเลี้ยง บิดาของเธอเป็นลูกครึ่งไทย-อิตาลี ส่วนมารดาเป็นคนไทย หญิงสาวมีดวงตาสีเทาอ่อนเหมือนบิดา หัวสีผมดำสนิทเหมือนมารดา เส้นผมของหญิงสาวตัดเป็นลอนใหญ่ยาว

จนเกือบถึงบั้นเฒ่า ใบหน้าหวนซึ่งถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอย่างพอเหมาะพอเจาะตามสไตล์ของคนที่รู้จักการแต่งตัว ผิวกายของหญิงสาวผ่อง เรียบเนียนละเอียดไปแทบทั้งตัว แม้หญิงสาวจะย่างเข้าสู่วัยสามสิบเอ็ดปี ทว่าใบหน้ายังคงดูอ่อนเยาว์ราวกับหญิงสาววัยยี่สิบต้นๆ นั่นเพราะเจ้าตัวใสใจดูแลเรือนร่างและสุขภาพของตัวเองเป็นอย่างดี

พลอเรนซาขยับตัวลุกจากเก้าอี้ในห้องทำงานที่ซ่อนอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์เครื่องประดับ ซึ่งมีพนักงานสาวคอยให้บริการลูกค้า ร่างบอบบางเปิดประตูแล้วก้าวออกมาด้านนอก เดินไปหาพนักงานคนหนึ่งแล้วสอบถาม

“เห็นเอเดรียนไหมจ๊ะ”

พลอเรนซาถามพนักงานตรงเคาน์เตอร์ ซึ่งอีกฝ่ายรีบให้ข้อมูลทันที

“คุณเอเดรียนพาคุณฟรังโก้ไปเดินเล่นค่ะ”

ได้ฟังคำตอบแบบนั้นพลอเรนซาถึงกับหลุดยิ้มออกมา ที่พนักงานตอบแบบนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกเลยสักนิด เอเดรียนคือลูกชายวัยสี่ขวบของเธอ ส่วนฟรังโก้ก็คือบอดีการ์ดหนุ่มที่พี่ชายของเธอส่งมาให้คอยดูแลเอเดรียน ลูกชายของเธออยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็น แถมค่อนข้างซุกซนเอาการเสียเวลา เป็นหลานชายคนเดียวของบ้าน ทุกคนเลยตามใจ

รวมถึงบอดีการ์ดหนุ่มอย่างฟรังโก้ด้วย

คงจะชวนฟรังโก้ไปเดินเล่นที่ไหนสักที่ละสินะ

พลอเรนซาส่ายหน้าเบาๆ ทว่าริมฝีปากอวบอ้อมกลับเต็มไปด้วยรอยยิ้มเมื่อคิดถึงบุตรชาย ร่างบอบบางขยับเท้ากลับไปในห้องทำงานของตัวเองอีกครั้งเพราะไม่ได้หยิบโทรศัพท์มือถือติดมือออกมาด้วย เมื่อได้ในสิ่งที่ต้องการจึงไม่รีรอที่จะกดโทร.ออกทันที

“คุณฟรังโก้อยู่ที่ไหนกันคะ”

ฝรั่งโก้เป็นเพียงบอดีการ์ด ทว่าฟลอเรนซาก็ให้ความเคารพอีกฝ่าย แม้ครอบครัวของหญิงสาวจะร่ำรวยมหาศาลจากการเป็นเจ้าของธุรกิจโรงแรมคาสซาโนแกรนด์ที่มีมากกว่ายี่สิบสาขาทั่วโลก หญิงสาวไม่ได้เข้าไปบริหารงานเอง แต่เม็ดเงินที่ได้รับจากการเป็นหุ้นส่วนร่วมกับพี่ชายฝาแฝดในแต่ละปีถือว่าค่อนข้างมาก เธอเป็นว่าหากหญิงสาวแค้นังกินนอนกินโดยไม่ต้องทำงานเพิ่มเติม ก็ยังมีเงินเหลืออีกจำนวนมากมายก่ายกองจนนับไม่ถ้วน แต่ฟลอเรนซาไม่ใช่คนแบบนั้น หญิงสาวรักการทำงาน มีอัธยาศัยดีต่อทุกคน แม้คนคนนั้นจะเป็นเพียงลูกจ้างหรือคนงานในบ้าน ทุกคนจึงให้ความเคารพนอบน้อม โดยที่หญิงสาวไม่ต้องร้องขอหรือบีบบังคับ

“อยู่ที่ร้านหนังสือครับ คุณฟลอนซ์จะให้ผมพาคุณเอเดรียนกลับไปเลยไหมครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวฟลอนซ์ไปหาลูกเอง”

ฟลอเรนซาบอกก่อนจะกดวางสาย ร่างบอบบางในชุดแซกแขนงูดเข้ารูปสีชมพูอ่อนกว่ากระเป๋าสะพายข้างสีเดียวกับชุดติดมือไปด้วยก่อนจะมุ่งหน้าไปยังร้านหนังสือที่อยู่ไม่ไกลจากร้านจิเวลรี่ของตัวเองนัก

ฟลอเรนซาหยุดเท้าที่หน้าร้านหนังสือ ดวงตาสีเทาอ่อนมองหาฝรั่งโก้และบุตรชายแสนซุกซนวัยสี่ขวบของตัวเอง ก่อนจะเห็นฝรั่งโก้อยู่ตรงมุมหนึ่งของร้าน ร่างบอบบางขยับเท้าไปตรงนั้นทันที บอดีการ์ดหนุ่มหันมาเมื่อหญิงสาวหยุดเท้า

“เอเดรียนล่ะคะ”

“คุณเอเดรียนอยู่ตรงมุมหนังสือนิทานครับ บอกว่าต้องการเวลาส่วนตัวครับ”

“เอเดรียนบอกว่าต้องการเวลาส่วนตัวอย่างนั้นหรือคะ”

ฟลอเรนซาหัวเราะเบาๆ ลูกชายวัยสี่ขวบของเธอทำราวกับว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่ หญิงสาวส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะบอกฝรั่งโก้ “เดี๋ยวฟลอนซ์ไปตามเอเดรียนเองค่ะ”

6 อริคล้อมมองเด็กชายตัวน้อยวัยสี่ขวบที่กำลังหยิบหนังสือเล่มนั้นเล่มนี้ขึ้นมาดู โดยส่วนใหญ่หนังสือที่เจ้าตัวหยิบขึ้นมาเป็นหนังสือนิทานภาพ เจ้าหนูตัวเล็กมีผมสีน้ำตาลทอง นัยน์ตาสีฟ้า ซึ่งชายหนุ่มเองก็มีดวงตาสีฟ้าและผมสีน้ำตาลทองเช่นเดียวกัน แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก เพราะชาวยุโรปส่วนใหญ่ก็มีลักษณะสีผมและสีตาแบบนั้น หากให้เขาเดา ไม่บิดคักคงมารดาของเด็กที่เป็นชาวยุโรป เขาคงลอบมองเจ้าตัวเล็กนานเกินไประยะหนึ่ง อีกฝ่ายถึงได้หันมามองเขาอย่างเอาเรื่อง

“คุณลุงมองผมทำไมล่ะ”

เสียงเจ้าหนูน้อยที่เอ่ยถามด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่วด้วยท่าทางเอาเรื่องทำให้เอริคอดคิดขี้มออกไม่ได้ หากจำไม่ผิด ห้าปีแล้วละมังที่เขาไม่ได้ขี้มกว้างมากขนาดนี้ รอยขี้มที่เขาเคยมีหายไปพร้อมกับผู้หญิงใจดำคนนั้น ความอ่อนโยนสุภาพที่เคยมีก็หายไปเช่นกัน เหลือไว้เพียง เอริค ฟรีเดล พ่อค้าเพชรหนุ่มที่หัวใจด้านซาทำทางแข็งกระด้าง รอยขี้มของเขาจะเกิดขึ้นก็เพื่อธุรกิจเท่านั้น

ผู้หญิงคนนั้นเข้ามาตีสนิทเพราะปรารถนาเพียงบางสิ่งจากเขา เธอหลอกหลวงเขาอย่างเลือดเย็น ทว่าเขากลับรักเธอหมดใจ จนกระทั่งตอนนี้เขาก็ยังรักอยู่

ภาพดวงหน้าหวานซึ่งของหญิงสาวนัยน์ตาสีเทาอ่อน ริมฝีปากอวบอัมรับกับจมูกเซดริ้น เส้นผมสีดำสนิทที่ลอยเข้ามาในหัว ทำให้รอยขี้มบนใบหน้าหล่อเหลาเลือนหายไป เหลือเพียงการแค้นขี้มอย่างสมเพศตัวเองเท่านั้น ทว่าเขาต้องหลุดออกจากความคิดของตัวเองอีกครั้ง เมื่อเจ้าเด็กตัวน้อยร้องถาม

“ผมถามคุณลุงไม่ได้ยินหรือฮะ”

คราวนี้เอริคกลับมาเยี่ยมได้อีกครั้ง ดูเหมือนว่าเจ้าหนูนี้จะเป็นเด็กที่เอาแต่ใจตัวเองอยู่ไม่น้อย ร่างสูงของเอริคค่อยๆ ลดตัวลงนั่งบนสิ้นเท้า เพราะเกรงว่าเจ้าเด็กตัวน้อยจะเมื่อยคอเพราะต้องแหงนหน้าคุยกับเขา

“ที่ฉันมองก็เพราะเห็นนายมาคนเดียว พ่อแม่ของนายไปไหนซะล่ะ”

“ผมไม่บอกคุณลุงหรอก คุณแม่ไม่ให้ผมคุยกับคนแปลกหน้า”

เป็นอีกครั้งที่เอริคถึงกับหลุดยิ้มกว้างออกมา เจ้าเด็กตัวเล็กนี่ดูพูดจาฉะฉานจนเกินตัว แต่ให้ตายเถอะ ใครกันแน่ที่เป็นฝ่ายชวนคุยก่อน ถึงจะคุยแบบต้องการจะเอาเรื่องก็ตาม

จู่ๆ เอริคก็นึกอยากจะแก้มเด็กชายตัวน้อยตรงหน้าขึ้นมา

“ฉันไม่ใช่คนแปลกหน้าเสียหน่อย นายดูสิเราเหมือนกันจะตาย”

“เหมือนตรงไหนครับ”

แม้จะถูกสอนให้ระมัดระวังการสนทนากับคนแปลกหน้า แต่เด็กก็คือเด็ก เมื่อถูกถามจึงได้ตอบกลับอย่างไม่ทันได้ระวังตัว เอริคจึงสบโอกาสพูดคุยกับอีกฝ่ายอย่างนี้สนุกสนาน

“นายดูสิ ดวงตาของฉันเป็นสีฟ้า ของนายก็เหมือนกัน”

เอเดรียนขมวดคิ้วมุ่นราวกับกำลังคิดตาม และท่าทางแบบนั้นก็ทำให้เอริคเกิดความเอ็นดูเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว ชายหนุ่มมกระตุกยิ้มมุมปากแล้วว่าต่อ

“ผมของฉันเป็นสีน้ำตาลทอง ผมของนายก็เป็นสีน้ำตาลทอง ดูสิแบบนี้เราก็ไม่ใช่คนแปลกหน้ากันแล้ว เราเหมือนกันจะตาย”

เอริคปล่อยให้เจ้าหนูน้อยที่เขายังไม่ทราบชื่อได้แสดงสีหน้าครุ่นคิด เห็นจากคิ้วของเจ้าตัวที่ขมวดเข้าหากันแน่นขึ้น ใบหน้ากลมๆ ทำให้เขาคิดถึงตัวเองในวัยเด็ก จะว่าไปแล้วเจ้าเด็กคนนี้ก็มีส่วน

คล้ายคลึงกับเขาหลายอย่าง ทั้งสีผมและสีตา เว้นแคร์มฝีปากที่ดูเหมือน
ริมฝีปากของผู้หญิงเท่านั้นเอง

และพอคิดแบบนั้น ดวงหน้าหวานซึ่งของผู้หญิงที่เคยทำให้เขา
ต้องเจ็บช้ำก็แวบเข้ามาในหัว หากเขาจะมีลูกกับใครสักคนได้ ก็คงเป็น
เธอเท่านั้น แต่คงเป็นไปได้ยาก หากเธอท้องก็ต้องบอกเขา ผู้หญิง
ที่มีฐานะร่ำรวยล้นฟ้า มีหน้ามีตาในสังคมแบบนั้น คงไม่ยอมอับอาย
อุ้มท้องโดยไร้พ่อของเด็กเคียงข้างเด็ดขาด

เอริกหลุดออกจากความคิดของตัวเองก็ตอนที่เจ้าหนูน้อย
พยักหน้าหงิกๆ คล้ายเห็นด้วยในสิ่งที่เขาบอก ชายหนุ่มจึงสบโอกาส
แนะนำตัวเองเสียเลย

“ฉันชื่อเอริก เอริก ฟรีเดล แล้วนายล่ะชื่ออะไร”

“ผมชื่อ...”

“เอเดรียน!”

ฟลอเรนซาร้องเรียกบุตรชายอย่างตื่นตระหนก เมื่อเห็นผู้ชาย
สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวพับแขนเสื้อจนเกือบถึงข้อศอกกับกางเกงยีนส์
สีเข้มกำลังคุยกับเอเดรียน ด้วยความที่เห็นเพียงแค่แผ่นหลังของอีกฝ่าย
หญิงสาวจึงคิดไปในทางร้ายมากกว่าดี เพราะเกรงว่าผู้ชายคนนั้นจะเป็น
พวกแก๊งลักพาเด็กอะไรแบบนั้น

เหลืออีกเพียงไม่กี่ก้าว ฟลอเรนซาก็จะเข้าถึงตัวเอเดรียนที่กำลัง
ส่งยิ้มไร้เดียงสาให้เธอ แต่เมื่อเห็นใบหน้าหล่อเหลาที่กำลังหันมามอง
ลำคอของหญิงสาวก็แห้งผากขึ้นมาอย่างกะทันหัน นานหลายนาทีกว่า
ที่เธอจะหาเสียงของตัวเองเจอ

“คุณเอริก”

“ฟลอนซ์”

เกิดความเงิบไปชั่วชีวิตใจระหว่างที่ทั้งคู่ประสานสายตากัน
เป็นเอริกที่ยิ้มหยันแล้วเอ่ยออกมาด้วยเสียงเย็นชา ในขณะที่เขาไม่ได้

ละลายตาไปจากหญิงสาวเลยแม้แต่วินาทีเดียว

“ไม่ใช่สิ ผมไม่ควรเรียกคุณอย่างสนิทสนมแบบนี้คุณใหม่
ฟลอเรนซา”

“...”

“ฟลอเรนซา คาสซาโน”

เพราะรู้ๆ ไม่คิดว่าจะได้เจออีกฝ่าย และคำพูดจาที่ดูห่างเหิน
ก็ทำให้ชอบตาของฟลอเรนซาร้อนผ่าว ก้อนแข็งที่ตื่นขึ้นมาจุกอยู่ที่
ลำคออย่างที่ยุติงสาวไม่อาจห้ามปรามได้ สิ่งที่หญิงสาวทำได้ในตอนนี้
ก็คือบังคับไม่ให้น้ำใสๆ ไหลออกจากดวงตาคู่สวย และโชคยังคง
เข้าข้างเธออยู่บ้างเพราะหญิงสาวทำมันได้สำเร็จ

“แล้วแต่คุณเอริคสะดวกเถอะค่ะ คุณอยากจะเรียกว่าอะไร
ก็แล้วแต่คุณ หรือจะไม่เรียกก็คงไม่แปลกอะไร”

คำโต้ตอบที่ออกมาจากริมฝีปากอวบอิมทำให้เอริคค่อยๆ ขยับตัว
ลุกขึ้นช้าๆ ใบหน้าหล่อเหลายังคงเต็มไปด้วยรอยยิ้มหยัน แต่ก่อนที่
ชายหนุ่มจะทันได้โต้ตอบออกไป เอเดรียนก็แหงนหน้าขึ้นถาม

“คุณลุงรู้จักคุณแม่ของผมด้วยเหรอฮะ”

คำถามของเอเดรียนทำให้กล้ามเนื้อในอกซ้ายของเอริคกระตุก
ชายหนุ่มมองไปที่ฟลอเรนซา นัยน์ตาสีฟ้าวูบไหว ทว่าเพียงแวบเดียว
ก่อนจะเลื่อนหายไป ชายหนุ่มก้มลงมองเอเดรียนที่กำลังแหงนหน้า
มองเขาอย่างต้องการคำตอบ

“ใช่ ฉันรู้จักแม่ของนาย รู้จักดีเชียวละ”

เอริคให้คำตอบ แต่คำตอบของเขายังไม่ช่วยคลายความสงสัย
ให้เจ้าหนูเอเดรียนได้

“คุณลุงบอกว่ารู้จักแม่ของผมดี แล้วคุณลุงเป็นอะไรกับคุณแม่
เหรอฮะ”

“เอเดรียน ลูกไม่ควรเสียมารยาท คุณเอริคเขาไม่สะดวกตอบ

ลูกก็ไม่ควรไปคาดคั้นแบบนี้ มหาแม่เร็ว”

ฟลอเรนซาสบตากับลูกชาย เอเดรียนจึงเดินมาหามารดาอย่าง
ว่าง่าย มือกลมป้อมเอ้อมไปจับมือมารดาพรางบอกเสียงอ่อน

“ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรลูก เราไปกันเถอะ ได้เวลากินมื้อกลางวันแล้ว”

ฟลอเรนซาพาเอเดรียนหมุนตัวโดยไม่สนใจเอริกที่จ้องตามหลัง
ตาเขม็ง หากแต่ก่อนที่สองแม่ลูกจะทันได้ขยับเท้า เอริกก็เรียกเอเดรียน
เอาไว้ ฟลอเรนซาจำต้องหยุดเท้าตามบุตรชายแล้วหันไปมองเขา

“เดี๋ยวก่อนเอเดรียน นายอยากรู้ใช่ไหมว่าฉันกับแม่นายเราเป็น
อะไรกัน”

แม่จะพูดกับเอเดรียน หากแต่นัยน์ตาสีฟ้ากลับจับจ้องที่ดวงหน้า
หวานซึ้งของฟลอเรนซา และนั่นเป็นเหตุให้หญิงสาวรู้สึกหายใจลำบาก
ขึ้นมาจับพลัน

“ใช่ค่ะ”

“ฉันกับแม่นาย เราเป็นแค่คนรู้จักกัน ไม่ได้มีอะไรไปมากกว่า
นั้น”

ชายหนุ่มแค่นยิ้ม ดวงตาสีฟ้ายังคงจับจ้องที่ฟลอเรนซา ดวงตา
คู่สวยหม่นแสงลงอย่างเด่นชัด ความรวดเร็วแล่นเข้าสู่กลางอกอย่าง
ช่วยไม่ได้ เมื่อเขาพูดออกมาแบบนี้

แค่คนรู้จัก

ใช่สิ

เธอกับเขาเป็นแค่คนรู้จักกัน

ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นเลยสักนิด

เมื่อไม่มีอะไรจะต้องพูดกันอีก ฟลอเรนซาจึงสั่งให้เอเดรียน
ขยับเท้าตาม แต่เจ้าตัวเล็กกลับไม่ยอมขยับตัว ดวงตากลมโตใสแจ้ว
ยังคงจับจ้องที่เอริก

“ແຍ່ຈັງສະ”

“...”

“ผมคิดว่าคุณลุงเป็นคุณพ่อของผมซะอีก”

“...”

“แม่ครับ ที่ดวงตาของผมเป็นสีฟ้าเหมือนคุณลุง สีผมก็เหมือนคุณลุง เป็นแค่เรื่องบังเอิญใช่ไหมหะ”

ฟลอเรนซาซาوابไปทิ้งร่าง กล้ามเนื้อในอกซ้ายคล้ายมีของแหลมคมมาเสียดแทงจนเจ็บอก ทหญิงสาวกลิ่นน้ำลายเหนียวๆ ลงคอก่อนจะให้คำตอบบุตรชายอย่างยากลำบาก

“จะลูก ใครๆ ก็มีตาสีฟ้า ผมสีน้ำตาลทองได้ทั้งนั้น หากมีสายเลือดของชาวยุโรป ลูกเคยเห็นคนที่มียดวงตาสีเทาอ่อนเหมือนแม่ไหม”

“ครับ”

“เห็นไหมว่าคนอื่นๆ ก็มีดวงตาสีเดียวกันได้ แม้ว่าจะไม่ได้เป็นญาติพี่น้องหรือมีความเกี่ยวพันกันทางสายเลือด”

“เข้าใจแล้วหะ”

เมื่อหมดข้อสงสัย เอเดรียนจึงเป็นฝ่ายจับจูงมารดาไปเสียเอง ฟรังโก้ที่เห็นทั้งคู่หายมานานจึงเข้ามาตาม สัญชาตญาณของבודี้การ์ดมองปราดเดียวก็รู้ว่ากำลังมีสิ่งผิดปกติ และยังได้เห็นเอริคจ้องมองสองแม่ลูกอย่างไม่ว่างตาแบบนั้น ก็ยิ่งต้องระมัดระวัง

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่มีหรอกค่ะ ไปกินมือกลางวันกันดีกว่า”

ฟลอเรนซาบอกโดยไม่ได้หันไปมองคนเบื้องหลัง ฟรังโก้ไม่ได้คาดคิด เมื่อหญิงสาวปฏิเสธเขาก็จำต้องเชื่อแบบนั้น ส่วนเอเดรียนเองคงจะเหนื่อยกับการที่ต้องยืนนานๆ จึงอ่อนให้ฟรังโก้อุ้มอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ

“ฟรังโก้ะ เมื่อยจังเลยฮะ”

พอเอเดรียนเอ่ยออกมาแบบนี้ บอดีการ์ดหนุ่มก็ลดตัวลงแล้ว
ซ้อนเอาร่างกลมบ้อมขึ้นสู่อ้อมแขน ก่อนที่ทั้งหมดจะพากันเดินจากไป
ปล่อยให้เอริคมองตามด้วยแววตาสับสน ร่างกายของเขาซาบ
ก้อนเนื้อในอกซ้ายของชายหนุ่มกระตุกชุ่มแล้วชุ่มเล่า กว่าจะคิดได้
ทั้งสามคนก็กลับสายตาไปแล้ว

และพอคิดถึงใบหน้าเล็กของเจ้าหนูเอเดรียน ทั้งอายุ สีมม สีตา
ที่เหมือนเขาอย่างไม่มีผิดเพี้ยน ยกเว้นริมฝีปากเพียงเท่านั้นที่เหมือน
ฟลอเรนซา ความจริงข้อหนึ่งกระแทกหน้าเข้าอย่างจังโดยไม่ต้อง
เสียเวลาตรวจดีเอ็นเอเลยด้วยซ้ำ มีอหนาทั้งสองข้างกำเข้าหากันแน่น

“มันจะมากไปแล้วนะฟลอนซ์ ครึ่งก่อนคุณเคยทำร้ายผมอย่าง
เลือดเย็น ผมยอมได้ แต่ครั้งนี้ผมจะไม่ยอมให้คุณได้ทำแบบนี้แน่”

“...”

“ลูกต้องเป็นของผม”

ลีหน้าคล้ายกำลังกังวลใจของฟลอเรนซาอยู่ในสายตาของฟรังโก้
ตลอดเวลาระหว่างที่รับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน มีเพียงเอเดรียน
เท่านั้นที่สนุกกับการรับประทานอาหารเข้าปากเลยสักคำ อาการเขี่ย
อาหารไปมาของฟลอเรนซาทำให้ฟรังโก้อดกังวลไม่ได้

“คุณฟลอนซ์มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าครับ”

ฟลอเรนซาที่เพิ่งจะรู้ว่าตัวเองไม่ได้ตัดอาหารเข้าปากเลยสักคำ
แหงนหน้าขึ้นมองฟรังโก้ ก่อนจะตอบแบบไม่เต็มเสียงนัก

“มีเรื่องต้องคิดนิดหน่อยค่ะ”

“ถ้าคุณฟลอนซ์อยากให้ผมช่วยอะไรก็บอกได้นะครับ”

“ค่ะ”

ฟลอเรนซาจับคำก่อนจะจัดการคิบบูชีเข้าปาก ฟรังโก้ที่เป็นคน

ช่างสังเกตคงจับสิ่งผิดปกติที่กำลังเกิดขึ้นกับเธอได้เลยถามออกมาแบบนั้น เมื่อฟลอเรนซาตักอาหารเข้าปากไปแล้ว ฟรังโก้จึงจัดการอาหารตรงหน้าตัวเองต่อ ฟลอเรนซาหันไปมองเอเดรียนที่จัดการซูชิเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อยด้วยสีหน้าลำบากใจอยู่พักใหญ่ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา ก่อนจะจัดการคืบซูชิใส่ปากตัวเองไปอีกชิ้น

เอริคกลับมาที่ห้องพักซึ่งก็คือโรงแรมคาสซาโนแกรนด์ ชายหนุ่มทราบดีว่าตัวเองไม่ควรบุ่มบ่าม การจะทำเรื่องที่ใหญ่พอสมควรเขาต้องวางแผนอย่างรอบคอบ เขามากรุงเทพฯ เมื่อสัปดาห์ก่อนเพื่อร่วมงานแต่งงานของเพื่อนสนิทที่มีภรรยาเป็นชาวไทยอย่างคลินต์ เพื่อนของเขาเปิดบริษัทรักษาความปลอดภัยที่เมืองไทยได้ร่วมห้าปีแล้ว เขาเดาว่าคลินต์น่าจะพอมีเส้นสายอยู่ที่นี้บ้างไม่มากก็น้อย เขาต้องการรู้เรื่องทั้งหมดอย่างเร่งด่วน เพราะไม่ทราบว่าฟลอเรนซาจะเดินทางกลับอิตาลีเมื่อไร เพราะหากรอถึงเวลานั้นเขาคงลงมือลำบากแน่ เอริคจึงไม่รีรอ หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วกดโทรออก

“ว่าไงเพื่อน”

“ฉันมีเรื่องให้นายช่วย” เอริคบอกเสียงเครียด

“นายอยากให้ฉันช่วยอะไร” พอปลายสายบอกเสียงเครียดแบบนั้น คลินต์จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้นมาบ้าง

“นายพอจะรู้จักนักสืบมือดีบ้างไหม”

“นักสืบนั้นเหรอ” คลินต์ถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจ “นายต้องการนักสืบไปทำไม เดี่ยวก่อนนะ นายจะต้องบินกลับนิวยอร์กคืนนี้แล้วไม่ใช่เหรอ แล้วทำไมถึงได้...”

“นายช่วยส่งนักสืบมาให้ฉันก่อน แล้วฉันจะอธิบายทุกอย่างให้นายฟัง”

“โอเค เดี่ยวฉันจัดการให้”

เมื่อเอริคดูร้อนใจเป็นอย่างมากคลินต์ก็เลิกคาดคั้น ส่วนเอริคพอคลินต์รับปากอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะจึงกดวงสาย จากเดิมที่หนึ่งโซฟาหุ้มหนังสีครีมอ่อน ร่างสูงขยับตัวลุกขึ้นไปหยิบเบียร์จากตู้เย็นขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากบริเวณดังกล่าวมาหนึ่งกระป๋อง ก่อนจะสาวเท้ากลับมาที่โซฟาตัวเดิมแล้วนั่งลงพร้อมๆ กับดึงฝากระป๋องเบียร์ออก ไบหน้าหล่อเหลาแขนงแขนงขึ้นดื่มเบียร์ลงคอไปอีกใหญ่ จนกระทั่งเบียร์พร่องไปเกือบครึ่งกระป๋องชายหนุ่มจึงลดมือลง ดวงตาสีฟ้าฉายแววเคร่งเครียด รวมถึงไบหน้าหล่อเหลานั้นก็ด้วย

“ฟลอนซ์ คุณทำเกินไปจริงๆ ครั้งก่อนผมขอมให้คุณ แต่ครั้งนี้ผมจะไม่ยอมเป็นอันขาด ถ้าคุณไม่ยอมให้ลูกไปกับผม ผมจะพาคุณไปด้วย”

“...”

“ไม่ว่าคุณจะทำใจหรือไม่ก็ตาม”

อีกประมาณสีลิปนาที่ต่อมา เสียงเคาะประตูห้องของเอริคก็ดังขึ้น ร่างสูงจึงขยับตัวลุกจากโซฟาแล้วสาวเท้าไปเปิดประตู

“คุณคลินต์ส่งผมมาครับ”

เอริคพนักสีบ้วยประมาณสีลิปปีเข้ามาหนึ่งที่โซฟา ก่อนที่นักสีบคนดังกล่าวจะเป็นฝ่ายแนะนำตัวเอง

“ผมชื่อสยามนะครับ คุณเอริคต้องการให้ผมทำอะไรสิ่งมาได้เลยครับ”

สยามสนทนากับเอริคด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว เอริคมองหน้าสยามแวบหนึ่ง ก่อนจะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา นิ้วเรียวยาวเลื่อนไปที่แอปพลิเคชันแกลเลอรี ชายหนุ่มใช้เวลาเพียงไม่นานก็เจอในสิ่งที่ต้องการ

“ผมอยากให้คุณช่วยสืบว่าในแต่ละวันผู้หญิงคนนี้ไปที่ไหน

ไปกับใคร และทำอะไรบ้าง ผมต้องการข้อมูลอย่างละเอียด เธอชื่อ
ฟลอเรนซา”

“...”

“ฟลอเรนซา คาสซาโน่”

“ได้ครับ”

“อ้อ ช่วยสืบให้ด้วยว่าเธอมีคนรักหรือสามีหรือยัง”

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

“ผมขอตัวนที่สุดนะ เพราะผมต้องกลับนิวยอร์ก”

เอริคเลื่อนไฟลต์บินออกไปก่อน ซึ่งเรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาสำหรับ
เขา หรือต่อให้ต้องจ่ายเงินค่าตัวใบใหม่ก็ไม่ได้ทำให้เงินในกระเป๋าของ
พ่อค้าเพชรหนุ่มลั่นคลอนแม้แต่แต่น้อย แต่ถ้าได้เรื่องเร็ว เขาก็จะจัดการ
เรื่องต่างๆ ได้เร็วขึ้น เพราะเขามีโรงงานเจียระไนเพชรและร้านจิวเวลรี
ที่ต้องกลับไปดูแล

คดีทาส์นึลิลลี

ตอนนี้เป็นเวลาสองทุ่มตรง เอเดรียนเข้านอนแล้ว ส่วนฟลอเรนซา
นอนอยู่บนเตียงหลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางห้อง แต่หญิงสาว
ไม่อาจข่มตาให้หลับลงได้ ยิ่งพอนึกถึงช่วงกลางวัน ตอนที่เธอได้เจอ
กับคนที่ไม่ได้เจอกันมาเป็นเวลาห้าปีเต็มอย่างเอริค ความปวดแปลบ
ก็อัดแน่นอยู่นอก ภาพเหตุการณ์ระหว่างเขากับเธอลอยวนเข้ามาใน
หัวจนไม่อาจสลัดมันออกไปได้ ไม่มีวันไหนเลยที่เธอไม่คิดถึงเขา
เพราะเอเดรียนลูกชายของเธอถอดแบบเอริคมาอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

เธอรู้จักเอริคในฐานะพ่อค้าเพชรที่มาใช้บริการห้องจัดเลี้ยงของ
โรงแรมคาสซาโน่แกรนด์ในการจัดงานโชว์เครื่องประดับคอลเล็กชั่น
ใหม่ๆ ทุกปี และมีความสนิทสนมกับเธอและพี่ชายฝาแฝดของเธอใน
ระดับหนึ่ง รวมถึงน้องสาวบุญธรรมของเธออย่างนิริญาที่เปลี่ยนสถานะ

เป็นที่สะใภ้เรียบร้อยแล้ว ก่อนหน้านี้เอริคเคยชอบนীরญา ทว่าหลังจากที่นীরญาแต่งงานกับพี่ชายฝาแฝดของเธอ ทั้งคู่ก็เป็นเพียงแค่คนรู้จักที่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ก่อนหน้านี้เธอก็ไม่เคยคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอจะเลยเถิดจนกระทั่งมีลูกด้วยกันได้ เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นหลังจากเสร็จพิธีงานแต่งงานของพ่อไซซ์กับนীরญา ก่อนที่เอริคจะเดินทางกลับนิวยอร์ก

2

ห้าปีก่อน

ฟลอเรนซามาร่วมงานแต่งงานแต่งงานของพ่อซโซที่ชายฝาแฝดของเธอกับ นีรญา น้องสาวบุญธรรมของเธอที่โบสถ์แห่งหนึ่งในกรุงโรม ประเทศ อิตาลี เอริคถูกเชิญมาร่วมงานด้วย ระหว่างพิธีทั้งคู่นั่งด้วยกันและ พุดคุยกันตามประสาคนที่คุ้นเคยกันในระดับหนึ่ง ระหว่างที่เอริคกำลัง จะเดินทางกลับ ฟลอเรนซาบังเอิญได้ยินชายหนุ่มคุยโทรศัพท์กับใครสักคน

“ผมบอกแล้วไงครับว่าไม่ชาย ต่อให้คุณจะให้ราคามากกว่า สองร้อยล้านดอลลาร์ผมก็ไม่ชาย”

ฟลอเรนซาอ่อนช้ำแปลกใจที่ได้ยินเอริคพูดด้วยน้ำเสียง เกรี้ยวกราด ปกติแล้วเอริคเป็นคนสุภาพมาก น้ำเสียงที่ชายหนุ่มใช้ ก็จะมีนุ่มนวลตามแบบฉบับสุภาพบุรุษ ไม่เคยมีสักครั้งที่คนอย่างเขาจะ ใช้น้ำเสียงที่ดุจดั่งในการสนทนากับคนอื่นแบบนั้น

“เพชรสี่หมพรูบไซ่เป็นสมบัติของตระกูลผม ยิ่งไงผมก็ไม่ชาย

แค่นี้ละ”

แล้วเอริกก็กดตัดสาย สี่หน้าของชายหนุ่มบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าไม่สบอารมณ์อย่างถึงขีดสุด ก่อนที่ร่างสูงจะสาวเท้าขึ้นรถแล้วขับออกไป ฟลอเรนซามองตามรถคันดังกล่าวไปจนลับสายตา ในหัวของหญิงสาวเต็มไปด้วยสิ่งที่ได้ยินจากริมฝีปากได้รูป

“เพชรสี่ชมพुरुบไซ่เป็นสมบัติของตระกูลผม ยิ่งไงผมก็ไม่ขายแค่นี้ละ”

ฟลอเรนซาคลุกคลีในวงการอัญมณีมาพอสมควร และหญิงสาวก็ทราบว่านอกจากเพชรสีน้ำเงินหรือไฮปโดมอนด์ที่เป็นเพชรที่หายากแล้ว ก็มีเพชรสี่ชมพुरुบไซ่ที่หายากไม่ต่างกัน ซ้ำยังมีราคาสูงกว่าเพชรสีน้ำเงิน และที่สำคัญเชื่อกันว่าเพชรสี่ชมพูเป็นตัวแทนของความรัก ความโรแมนติก และความสมปรารถนาที่นักสะสมเพชรต่างใฝ่ฝันอยากจะได้ครอบครอง

และถ้าเป็นเพชรเม็ดเดียวกับที่ถูกค้นพบในเหมืองเพชร ประเทศแอฟริกาแล้วละก็ ตอนนี้อาจราคาของมันสูงถึงหนึ่งร้อยยี่สิบห้าล้านดอลลาร์สหรัฐหรือราวๆ สี่พันล้านบาท

“เพชรสี่ชมพुरुบไซ่”

ฟลอเรนซาพึมพำกับตัวเองก่อนที่คำพูดของเอริกจะลอยเข้ามาในหัวเธอ

“ผมบอกแล้วไงครับว่าไม่ขาย ต่อให้คุณจะให้ราคามากกว่าสองร้อยล้านดอลลาร์ผมก็ไม่ขาย”

นั่นยืนยันได้อย่างชัดเจนว่ามีคนให้ราคาสูงกว่าที่มีการประเมินราคาเอาไว้ แต่ถึงกระนั้นเอริกก็ปฏิเสธโดยไม่เสียเวลาคิดเลยสักนิด

แล้วถ้าเธอต้องการเป็นผู้ครอบครองเพชรเม็ดนั้น

เธอต้องทำอะไร

ฟลอเรนซาไม่เคยคิดว่าตนเองปรารถนาจะครอบครองสิ่งใด

มากขนาดนี้ และหญิงสาวก็ไม่อาจหยุดความคิดดังกล่าวที่เกิดขึ้นได้เลย จนกระทั่งเธอกลับมาถึงคฤหาสน์คาสซาโนซึ่งคือบ้านของเธอ หญิงสาวก็ไม่อาจข่มตาให้หลับลงได้ ในอกร้อนรุ่มอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ภาพเพชรสีชมพูรูปไข่ที่เธอเคยเห็นผ่านสื่อชื่อดังอย่าง นิวยอร์กไทม์ที่เคยนำเสนอมูลค่าของเพชรเม็ดนั้นลอยวนในหัวของเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเธอไม่สามารถสลัดมันออกไปจากหัวได้

และเช้าวันต่อมา ฟลอเรนซาก็ตัดสินใจบินไปที่มหานครนิวยอร์กอย่างไม่ลังเล

ทันทีที่เครื่องลงจอดยังสนามบินนานาชาติจอห์น เอฟ. เคนเนดี ฟลอเรนซาก็ลากกระเป๋าใบโตไปยังม้านั่งสำหรับผู้โดยสาร ร่างบอบบางกึ่งตัวลงนั่งที่ม้านั่งตัวหนึ่ง หญิงสาวเคยมาเที่ยวนิวยอร์กอยู่สองสามครั้ง มีอบางหยิบโทรศัพท์มือถือถือเครื่องที่ใส่ซิมการ์ดสำหรับใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกาออกมาจากกระเป๋าสะพายใบแก่แล้วกดโทร. ออก ส่วนเครื่องที่สำหรับใช้ในกรุงโรมถูกปิดเครื่องไปเรียบร้อยแล้ว ครูใหญ่กว่าปลายสายจะกดรับ

“สวัสดีครับ”

ฟลอเรนซาคลี่ยิ้มกว้างมากกว่าครั้งไหนๆ เพราะแม้แต่ดีใจที่เอริครบสาย หญิงสาวจึงได้ตอบกลับไปช้ากว่าที่ควรจะเป็นจนปลายสายต้องเอ่ยซ้ำ

“สวัสดีครับ นั่นใครครับ”

เสียงทุ้มนุ่มที่ถามย้ำมาอีกครั้งทำให้ฟลอเรนซาทราบว่าต้องรีบแสดงตัวก่อนที่ชายหนุ่มจะตัดสายไปเสียก่อน หญิงสาวแอบกระแอมกระไอในลำคอเบาๆ ก่อนริมฝีปากอวบอิมจะขยับบอกอย่างซัดถ้อยซัดคำ

“สวัสดีค่ะคุณเอริค”

ปลายสายเงียบไปอึดใจ ฟลอเรนซาเกือบจะบอกออกไปว่าเป็นเธอ ทว่าอีกฝ่ายก็ชิงตัดหน้าเอ่ยขึ้นมาเสียก่อน

“คุณฟลอนซ์เหรอครับ”

“ใช่ค่ะฟลอนซ์เอง”

ฟลอเรนซาคลี่ยิ้มกว้าง ดวงหน้าหวานซึ่งมีรอยยิ้มเก๋ลิ้นอยู่บนใบหน้า ผึ่งเอริคดึงโทรศัพท์ออกจากใบหูเพื่อมองหน้าจอที่กำลังสว่างวาบ เพราะเป็นหมายเลขโทรศัพท์ภายในในประเทศ คิ้วหน้าจึงขยับเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนจะสนทนากับปลายสาย

“คุณฟลอนซ์อยู่อเมริกาเหรอครับ”

“ใช่ค่ะ”

“โทร.หาผมมีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่า”

พอเอริคบอกออกมาแบบนี้ ดวงหน้าหวานซึ่งก็คลี่ยิ้มกว้าง ก่อนที่จะตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่ดูคล้ายจะเกรงใจ อย่างที่เจ้าตัวตั้งใจปั้นแต่งให้เป็นเช่นนั้น

“ก็นิดนึงค่ะ”

“มีอะไรให้ผมช่วยกับบอกมาได้เลยครับ”

คำตอบจากปลายสายทำให้ฟลอเรนซาแทบจะกระโดดโลดเต้น เรียวปากอวบอิมเม็มเข้าหากันแน่นเพื่อไม่ให้หวัดเสียงร้องเพราะความดีใจออกไป แล้วบอกความต้องการของตัวเองให้เอริครับรู้

ซึ่งเรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องที่เธอตั้งใจสร้างขึ้น

“คือฟลอนซ์นัดเพื่อนไว้ค่ะ ว่าจะเที่ยวด้วยกัน แต่พอดีเพื่อนของฟลอนซ์ติดธุระด่วน ด่วนมากจริงๆ ค่ะ ตอนนั้นฟลอนซ์ก็เลยติดแหง็กอยู่ที่สนามบิน”

“คุณฟลอนซ์จองที่พักเอาไว้หรือยังครับ ผมรู้จักที่พักดีๆ วิวสวย และระบบรักษาความปลอดภัยอยู่ในชั้นยอดเยี่ยม ถ้ายังไม่ได้จองเดี๋ยวผมจัดการให้ครับ”

ฟลอเรนซาลอบย่นจมูก ดวงตาคู๋สวยกลอกไปมาพรางบ่น
กระปอดกระแปดในใจ ก่อนจะพนมมหายใจหนักๆ ออกมา

‘คนบ้า เราไม่ได้อยากได้ที่พักแบบนั้นซะหน่อย’

หญิงสาวเสียบไปพักใหญ่จนปลายสายอย่างเอริคต้องเอ่ยปากเรียก
“คุณฟลอนซ์ยังอยู่หรือเปล่าครับ”

“อยู่ค่ะ” ฟลอเรนซาตอบรับในทันที ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียง
ที่ชวนให้คนฟังเห็นใจ “คือฟลอนซ์ไม่อยากนอนโรงแรมคนเดียวนะคะ
ฟลอนซ์ว่าฟลอนซ์บินกลับโรมก่อนดีกว่าค่ะ ไว้เพื่อนของฟลอนซ์ว่าง
แล้วค่อยนัดกันใหม่ก็ได้”

ฟลอเรนซาไม่ได้วางสายในทันที หญิงสาวตั้งใจฟังว่าปลายสาย
อย่างเอริคจะว่าอย่างไรบ้าง ด้วยสีหน้าที่ลุ้นระทึกไม่น้อย

เธอเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาเกือบสิบชั่วโมง เธอจะไม่ยอม
เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์แน่ ผ่านไปเกือบๆ นาทีเอริคถึงได้ตอบ
กลับมา

“เอาอย่างนี้ดีไหมครับ คุณฟลอนซ์เพิ่งจะมาถึง กลับไปเฉยๆ
คงเสียเที่ยวแย่ ถ้าไม่รังเกียจมาพักที่บ้านผมได้นะครับ ผมอยู่...”

“ขอบคุณนะคะ”

ฟลอเรนซาร้องบอกก่อนที่เอริคจะทันได้พูดจบประโยค ใบหน้า
หล่อหลายกยืมจางๆ ที่มุมปาก ก่อนที่ชายหนุ่มจะบอกกับเธอ

“ฉันรออยู่ที่สนามบินนะคะครับ เดี่ยวผมไปรับ”

“โอเคค่ะ ฟลอนซ์จะรออยู่ตรงนี้ ไม่ไปไหนเลยค่ะ”

เอริคกดวางสายไปแล้ว ฟลอเรนซาจึงขยับยิ้มกว้างมากกว่าครึ่ง
โหน่งๆ นี่ถือว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี และเธอจะไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดลอย
ไปเป็นอันขาด

ริตสปอร์ตยูโรปคันทรูสีแดงเพลิงเคลื่อนไปตามถนนในย่าน

อินวูดของเกาะแมนแฮตตัน ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปยังพื้นที่ที่เต็มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่ รถเคลื่อนไปได้สักระยะก็เจอบ้านชั้นเดียวในพื้นที่ราวๆหนึ่งจุดห้าเอเคอร์ ตัวบ้านทำด้วยไม้กระดานซีดาร์สีดำสลับกับกระจกใสหลังคาเป็นทรงแบน บริเวณหน้าบ้านมีสระว่ายน้ำและสนามหญ้าอยู่รอบๆ เरिकบังคับให้รถหยุดในโรงจอดรถ ก่อนที่ชายหนุ่มจะก้าวลงมาจากรถและเดินมาเปิดประตูฝั่งเบาะนั่งข้างคนขับ

“ถึงแล้วครับ”

ใบหน้าหล่อเหลาคือยิ้มบางๆ ฟลอเรนซาเองก็เช่นกัน ร่างบอบบางก้าวลงมาจากรถ จากนั้นมือหนึ่งจึงดันประตูปิด

“ขอบคุณค่ะ นี่บ้านของคุณเอริคหรือคะ”

ฟลอเรนซากล่าวขอบคุณ ดวงตาคู่สวยมองบ้านชั้นเดียวสไตล์ลอฟท์ที่อยู่ท่ามกลางธรรมชาติตรงหน้าอย่างชื่นชม ก่อนจะดึงสายตามาที่เอริค

“ใช่ครับ บ้านผมเอง”

เอริคบอก ร่างสูงเดินมาที่ทำยรถหยิบกระเป๋าใส่สัมภาระแบบมีล้อลากของฟลอเรนซาออกมา ก่อนจะเดินมาหาหญิงสาวอีกครั้ง

“เข้าบ้านกันดีกว่าครับ คุณเดินมาทางมาหลายชั่วโมง ผมว่านอนพักสักหน่อย ดีแล้วอยากไปไหนก็บอก เดี่ยวผมเป็นไกด์ให้เอง”

“จริงหรือคะ ขอบคุณมากๆ เลยนะคะ”

ฟลอเรนซาร้องบอกอย่างดีใจ ดวงหน้าหวานซึ่งเต็มไปด้วยรอยยิ้มอย่างปิดเอาไว้ไม่มิด เอริคเองก็ยกยิ้มมุมปาก ก่อนจะเอ่ยปากบอกอีกครั้ง

“เข้าบ้านกันเถอะครับ”

เอริคเดินนำฟลอเรนซาเข้ามาในบ้าน เฟอร์นิเจอร์ภายในส่วนใหญ่ทำจากไม้สีน้ำตาลหม่นและสีเทาหม่น จะมีก็ตรงเคาน์เตอร์ในห้องครัว

บริเวณที่ใช้ปรุงอาหารทำจากหินอ่อนสีดำสนิท

ภายในบ้านมีห้องนอนอยู่เพียงสองห้อง เरिकเดินนำฟลอเรนซามายังห้องนอนที่อยู่ติดกับห้องนอนของตนเอง มือหนาบิดลูกบิดประตูแล้วผลักไปด้านใน

“ห้องนี้สำหรับคุณ พออยู่ได้ไหมครับ”

เอริคถามตอนที่ฟลอเรนซาขยับเท้าเข้าไปสำรวจภายในห้อง ห้องนอนมีขนาดไม่ใหญ่มาก ทว่าการตกแต่งภายในดูเรียบหรูและให้ความรู้สึกผ่อนคลายไปในคราวเดียวกันและมีห้องน้ำในตัว

“ได้สิคะ น่าอยู่มากๆ เลยค่ะ”

ฟลอเรนซาหันไปบอก ก่อนดวงตาคู๋สวยจะกวาดสายตามองรอบๆ อีกครั้ง เरिकจึงใช้จังหวะนั้นวางกระเป๋าสัมภาระของหญิงสาวไว้ที่มุมห้อง

“เชิญคุณฟลอนซ์พักผ่อนตามสบายนะคะ ผมจะเข้าไปดูโรงานเลียร์ระโนเพซอร์ที่อยู่ด้านหลังซะหน่อย”

“ไกลไหมคะ”

พอเอริคบอกแบบนี้ ฟลอเรนซาจึงดึงสายตามาที่ชายหนุ่ม เอริคยกยิ้มมุมปากแล้วตอบคำถามของเธอ

“อยู่ห่างจากที่นี่ไปประมาณหนึ่งไมล์ครับ แต่ถ้าคุณฟลอนซ์มีอะไรด่วนก็โทรหาผมได้ ผมจะรีบมาทันที”

“ขอบคุณค่ะ”

พอฟลอเรนซารับคำแบบนี้ เरिकก็หมุนตัวเตรียมจะขยับเท้าออกไปจากห้อง ทว่าจู่ๆ ฟลอเรนซาก็รั้งชายหนุ่มเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนค่ะคุณเอริค”

“มีอะไรครับ”

“ช่วยเรียกฟลอนซ์เฉยๆ ได้ไหมคะ”

“...” นัยน์ตาสีฟ้ามองเธออย่างกังขา นั่นทำให้ฟลอเรนซารีบ

อธิบายเพิ่มเติม

“ฟลอนซ์หมายความว่าอยากให้คุณเอริคเรียกฟลอนซ์ว่าฟลอนซ์เฉยๆ ไม่ต้องเรียกฟลอนซ์ว่าคุณฟลอนซ์ จะได้ดูสนิทกัน แล้วอีกอย่างคุณเอริคก็อายุมากกว่าฟลอนซ์ด้วย”

ฟลอนซ์ชายกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดปากที่กำลังอ้ากว้างเป็นรูปตัวโอ ดวงตาคู๋สวยเบิกกว้าง มองคนที่สูงกว่าอย่างขอลูแก่โทษ

“ชะ ขอโทษค่ะ ฟลอนซ์ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น ฟลอนซ์แค่นั้น... แค่นั้น...”

ฟลอนซ์ไม่รู้ว่าจะอธิบายออกไปอย่างไร ในเมื่อเธอเปลอพุดในสิ่งที่ใจคิดออกไปเรียบร้อยแล้ว

‘เขาจะโกรธเราไหมนะ’

ฟลอนซ์คิดแบบนั้น ดวงตาคู๋สวยที่ไหวระริกยังคงจับจ้องที่ใบหน้าหล่อเหลา หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ อย่างขอความเห็นใจ ดูเหมือนว่าเอริคจะไม่ได้โกรธเธอในเรื่องนี้ ไม่นานใบหน้าหล่อเหลาก็คลี่ยิ้มกว้างออกมา

“ไม่เป็นไรฟลอนซ์ ผมโอเค”

พอเอริคบอกแบบนั้น มือบางทั้งสองข้างที่เคยยกขึ้นปิดปากก็ค่อยๆ ลดลง ฟลอนซ์ส่งยิ้มกว้างไปให้คนสูงกว่าอย่างเอาใจ

“ฟลอนซ์ไม่ได้จะว่าคุณเอริคแก่ นะคะ”

ดูเหมือนว่าฟลอนซ์จะทำพลาดอีกครั้ง เพราะตอนที่ประโยคดังกล่าวออกจากเรียวปากอวบอิม รอยยิ้มที่เคยมีบนใบหน้าหล่อเหลาก็ค่อยๆ เลือนหายไป นัยน์ตาสีฟ้ามองมาที่เธออย่างยากต่อการคาดเดา ขณะที่ร่างสูงขยับเท้าเข้ามาหาเธอด้วยท่าที่คุกคาม และไล่ต้อนจนแผ่นหลังบอบบางไถลกับผนังห้องเข้าไปทุกที ก่อนที่คนสูงกว่าจะหยุดเท้าห่างจากเธอไปเพียงไม่ถึงคืบ ฟลอนซ์แสดงสีหน้าตื่นตระหนกรับละล้าละลักขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่

“ฟลอนซ์ขอโทษค่ะ ฟลอนซ์ไม่ได้ตั้งใจจะว่าคุณเอริคแก่เลยนะคะ ไม่เลยสักนิด”

ดูเหมือนว่าการแก้ตัวของหญิงสาวจะกลายเป็นการตอกย้ำเสียมากกว่า เอริคที่สีหน้าเรียบเฉยยังคงขยับเท้าเข้าหาคนตัวเล็กเรื่อยๆ จนกระทั่งแผ่นหลังบอบบางกระแทกเข้ากับผนังห้อง ฟลอรินซาหนีไปไหนไม่ได้อีกแล้ว เอริคยกมือทั้งสองข้างขึ้นแล้ววางทาบลงบนผนัง กักร่างเล็กเอาไว้ในอ้อมแขน ใบหน้าหล่อเหลาโน้มลงต่ำจนลมหายใจร้อนผ่าวรินรดลงบนหน้าผากกลมมนของฟลอรินซา ริมฝีปากได้รูปขยับถามอย่างซัดถ้อยซัดคำ

“ผมดูแก่มากขนาดนั้นเลยหรือ”

เอริคที่แสรังติหน้าขมิ้มลอบยืมตอนที่เห็นคนตัวเล็กกว่าก้มหน้าดูไม่กล้าแหงนเงยหน้าขึ้นมาสบตากัน หญิงสาวลั่นหน้ารัวๆ พลังปฏิเสธโดยที่ยังคงก้มหน้ามองพื้นอยู่แบบนั้น

“เปล่านะคะ ฟลอนซ์แค่หมายความว่าคุณเอริคอายุมากกว่าฟลอนซ์เท่านั้นเองค่ะ”

“ถ้าคุณคิดแบบนั้นจริงๆ ช่วยเงยหน้าขึ้นมามองผมได้ไหม มองผมให้ชัดๆ แล้วช่วยบอกผมอีกทีว่าผมแก่หรือเปล่า เพราะตอนนี้คำพูดของคุณทำให้ผมขาดความมั่นใจ”

ฟลอรินซาสลีนน้ำลายลงคอไปอีกใหญ่ ดวงหน้าหวานซึ่งค่อยๆ แหงนเงยขึ้นเพื่อสบตากับเอริค กลีบปากนุ่มเม้มเข้าหากันแน่น เมื่อพบว่าใบหน้าของเธอกับเขาห่างกันไม่ถึงคืบ ดวงตาคู๋สวยไหวระริกพอถูกนัยน์ตาคมกริบจ้องมองอย่างคาดคั้นอยู่ในที กลีบปากนุ่มจึงยอมขยับบอกในสิ่งที่อีกฝ่ายอยากฟัง

“คุณเอริคยังไม่แก่หรอกค่ะ เพียงแค่อายุมากกว่าฟลอนซ์ก็เท่านั้นเอง”

“ไม่แก่แน่นอนครับ” เอริคยังคงแสรังติหน้าขมิ้ม

“ใช่ค่ะ ไม่แก่เลย ไม่เลยสักนิด”

ฟลอเรนซารีบฝึกยิ้มกว้างอย่างเอาใจ เอริคมองปราดเดียวก็ดู
ออกว่าคนตัวเล็กกว่าต้องการเอาตัวรอด และท่าทางหายใจหอบน้อยๆ
ไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม เอริคจึงเลิกแกล้งเธอ ชายหนุ่มยึดตัวขึ้น
เต็มความสูง ลดท่อนแขนกำยำที่เคยทาบทับบนผนังเพื่อกักขังร่างเล็ก
เอาไว้ในอ้อมแขนลงข้างลำตัว ใบหน้าหล่อเหลาที่ดูเคร่งขรึมในคราวแรก
เผยรอยยิ้มเด่นชัด ฟลอเรนซาจึงทราบว่าคุณสูงกว่าแค่ต้องการจะ
กลั่นแกล้งเธอ

“แกล้งฟลอนซ์เธอคะ”

“ครับ”

เอริกรับคำอย่างไม่ปฏิเสธ ใบหน้าหล่อเหลาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม
เห็นแบบนั้นฟลอเรนซาก็ยิ้มจนมุมด้วยท่าทางแสนอ่อนโยนอีกฝ่าย

“คุณเอริคทำหน้าที่ดูแบบนี้ ฟลอนซ์ตกใจหมดเลยนะคะ”

“ขอโทษที่ผมแกล้งให้คุณตกใจ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน คุณนอน
พักผ่อนก่อน แล้วเย็นนี้ผมจะพาไปเดินเนอร์วานอรี่ๆ ตกกลางไหม
ครับ”

“จริงเธอคะ”

ฟลอเรนซารี้องถามอย่างดีใจ แขนเรียวทั้งสองข้างวาดขึ้นหมาย
จะโอบกอดคนที่สูงกว่าอย่างที่เธอชอบทำกับพี่ชายฝาแฝดอย่างพอชโซ
เป็นประจำเพื่อเป็นการขอบคุณที่อีกฝ่ายใจดีกับเธอ โชคดีที่หญิงสาว
ยังร่างกายของตัวเองเอาไว้ได้ทัน แขนเรียวทั้งสองข้างค่อยๆ ลดลง
แนบกับลำตัว เมื่อฉุกละหุกขึ้นมาได้ว่าคนตรงหน้าไม่ใช่พี่ชายฝาแฝด
ของเธอ

“ขอโทษค่ะ”

ฟลอเรนซาบอกเอริค นั่นทำให้คิ้วหนาที่พาดเหนือดวงตาเรียวรี
ขยับเข้าหากัน ทว่ารอยยิ้มที่มุมปากยังคงไม่จางหายตอนที่ถามหญิงสาว

“ขอโทษเรื่องอะไรครับ”

“ก็เมื่อกี้ฟลอนซ์เกือบจะเผลือกอดคุณเอริคไปคะ ฟลอนซ์ก็เลยต้องขอโทษ”

ฟลอเรนซาให้คำตอบไปแบบนั้น ทว่าท่าทางที่ยังดูคล้ายไม่เข้าใจในคำตอบของเธอทำให้หญิงสาวรีบอธิบายเพิ่มเติม

“คืออย่างนี้คะ เวลาที่พี่ชายน่ารักกับฟลอนซ์ ฟลอนซ์ก็จะกอดพี่ชายเป็นการขอบคุณคะ เมื่อสักครู่คุณเอริคบอกว่าจะพาฟลอนซ์ไปดินเนอร์ ฟลอนซ์ก็เลยเกือบจะเผลือกอดคุณเอริคเพื่อเป็นการขอบคุณคะ”

“อ้อ งั้นหรอครับ”

เอริคยกยิ้มมุมปาก เมื่อได้ยินคำอธิบายจากเรียวกวอวอบอิม ทว่าดวงตากลมโตดูจลูกกวางที่จ้องมองมาที่เขาพร้อมรอยยิ้มแสนหวาน ทำให้เอริคเกิดอยากจะทำอะไรสักอย่างกับเธอ

“ถ้าฟลอนซ์อยากขอบคุณผมด้วยการกอดก็ได้นะ ผมยินดี”

เอริคยกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นสูงตอนที่บอกกับเธอ รอยยิ้มของเขาคล้ายเอ็นดู ทว่านัยน์ตาสีฟ้าที่กำลังวาววับทำให้ฟลอเรนซาส่ายหน้าหรือ

“มะ ไม่ดีกว่าค่ะ”

คนตัวเล็กกว่าบอกแล้วค่อยๆ เบี่ยงตัวออกมาอย่างแนบเนียน หญิงสาวบั้นท้ายยิ้มยกส่งไปให้อีกฝ่าย ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งที่ปลายเตียง

“ฟลอนซ์ว่าฟลอนซ์นอนพักก่อนดีกว่าคะ รู้สึกเพลียและกึ่งง่วงมากๆ เลยค่ะ”

ฟลอเรนซาแส้มือขึ้นปิดปากทำท่าหวาดระแวงกับว่าตอนนี้เธอกำลังง่วงนอนเสียเต็มประดา โดยที่ดวงตาคู่สวยยังคงลอบมองใบหน้าหล่อเหลาที่กำลังอมยิ้มตอนที่มองเธอ

‘ทำไมคุณเอริคต้องยิ้มแบบนี้ด้วย’

หญิงสาวได้แต่คิดในใจ และภาวนาให้คนตัวสูงกว่าออกไปจาก

ห้องเสียที่ไม่ใช่เพราะรังเกียจ แต่เป็นเพราะเธอรู้สึกประหม่าไปหมด
ที่ถุกนัยน์ตาคมกริบจ้องมองแบบนั้น

“โอเคครับ จังเจอกันตอนมือค่า”

“ค่ะ”

ฟลอรินซารีรับคำอย่างกระตือรือร้น เอริคคลี้อยู่อีกครั้งก่อนจะ
ก้าวออกจากห้องไปโดยไม่ลืมตั้งประตูปิดให้อย่างเสร็จสรรพ ร่างเล็ก
จึงได้ผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก ทว่าพวงแก้มทั้งสองข้างของ
หญิงสาวกลับร้อนผ่าวอย่างไม่ทราบสาเหตุ กลีบปากนุ่มเฝ้มสลับคลาย
กล้ำมเนื้อในอกข้างซ้ายก็เต้นถี่ขึ้นอย่างที่ไม่สามารถควบคุมมันได้
ยามเมื่อนึกถึงคำพูดที่ออกมาจากริมฝีปากหยักลิ้น

“ถ้าฟลอนซ์อยากขอบคุณผมด้วยการกอดก็ได้นะ ผมยินดี”

“คนบ้า เราไม่ได้เป็นอะไรกันซะหน่อย ทำไมฟลอนซ์ต้องกอด
คุณเพื่อขอบคุณด้วยล่ะ ฟลอนซ์ก็แค่เผลอตัดคิดว่าเป็นพี่ชายต่างหาก”

หญิงสาวคล้ายปั่นพึมพำกับตัวเอง ทว่าเรียวปากอวบอ้อมกลับ
เต็มไปด้วยรอยยิ้มอย่างที่เขาไม่รู้ตัว

ฟลอรินซาสดความคิดถึงเรื่องราวในอดีตให้ออกไปจากหัว
มือบางทั้งสองข้างยกขึ้นเกี่ยวน้ำตาที่ค่อยๆ ซึมออกมาบริเวณหางตา

เธอต้องเข้มแข็งให้มากกว่านี้

เธอไม่ควรต้องเสียน้ำตาให้คนใจร้ายอย่าง เอริค ฟรีเดล อีก

พอคิดได้แบบนี้ เปลือกตาบางใสจึงค่อยๆ ปิดลง ถึงแม้จะใช้
เวลาอยู่พักใหญ่ แต่สุดท้ายก็บังคับให้ตนเองขมตาหลับลงได้สำเร็จ

3

6 ๖ริคกวาดสายตาอ่านข้อมูลที่ได้รับมาจากสยามอย่างละเอียด นักสืบที่คลินต์ส่งมาให้ใช้เวลาเพียงสามวันเอริกก็ได้ข้อมูลที่ต้องการอย่างครบถ้วน รวมถึงทราบว่าฟลอเรนซาจะอยู่ที่กรุงเทพฯ อีกราวเดือนเศษ แล้วจึงจะบินกลับไปกรุงโรม แต่ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือนิสัยบิตรของเอเดรียนไว้ชื่อของคนเป็นบิดา และเอริกก็มั่นใจเกินร้อยว่าบิดาของเอเดรียนจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเขา นัยน์ตาสีฟ้าวูบไหว กล้ามเนื้อในอกข้างซ้ายเต็นตั้งขึ้น ก่อนจะค่อยๆ กลับสู่สภาวะปกติในเวลาต่อมา เอริกวางเอกสารที่ได้รับมาจากสยามลงบนโต๊ะกระจก นัยน์ตาคมกริบฉายแววครุ่นคิด คิ้วหนาที่พาดเหนือดวงตาเรียวยาวขยับเข้าหากันจนเกือบชิด ก่อนจะขยับตัวลุกขึ้นจนเต็มความสูง แล้วก้าวออกจากห้องพักในโรงแรมหรูไปแบบตัวปลิว

เอริกหยุดเท้าที่หน้าร้านจิวเวลรี่ของฟลอเรนซา ชายหนุ่มทราบว่ายหญิงสาวมักจะเข้าร้านอยู่ประจำ และเขาก็หวังว่าวันนี้จะเป็นเช่นนั้น ร่างสูงหยุดเท้าตรงหน้าเคาน์เตอร์ที่มีพนักงานสาวสวยกำลังคลี่ยิ้มมาให้

“มีอะไรให้ช่วยไหมคะ หรือสนใจเครื่องเพชรชุดไหน แบบไหน บอกมาได้เลยคะ ทางเรายินดีให้บริการ อย่างคอลเล็กชั่นนี้ ทางร้านเราเป็นคนออกแบบเองนะคะ”

พนักงานสาวผายมือไปที่เครื่องเพชรชุดหนึ่ง เरिकมองตาม ทว่า เขาไม่ได้สนใจในสิ่งที่พนักงานสาวแนะนำ สิ่งที่เขาต้องการก็คือการได้พบกับเจ้าของร้านต่างหาก

“ผมต้องการพบคุณฟลอเรนซาครับ”

“พบคุณฟลอนซ์หรือคะ”

“ใช่ครับ”

“จะให้ดิฉันบอกคุณฟลอนซ์ว่าใครมาขอพบคะ”

“บอกว่า เरिक ฟรีเดล มาขอพบครับ”

“ได้คะ รอลักครุ่นคะ” พนักงานสาวบอก ก่อนจะหมุนตัวแล้ว ชยับเท้าเข้าไปด้านหลังเคาน์เตอร์ เरिकมองตามแผ่นหลังของอีกฝ่าย ที่หายเข้าไปในประตูบานหนึ่งอย่างไม่ละสายตา เพียงครู่เดียวพนักงานคนดังกล่าวก็กลับออกมา

“ขอโทษนะคะ ตอนนี้คุณฟลอนซ์ไม่สะดวกคะ”

“งั้นหรือครับ”

เริคแสวงหานรับไปอย่างนั้น นัยน์ตาคมกริบมองปราดเดียว ก็ดูออกว่าฟลอเรนซาไม่ต้องการให้เขาเข้าไปพบ แต่เขาไม่มีทางยอมให้เป็นแบบนั้นแน่

พอคิดได้แบบนี้ ร่างสูงก็ชยับเท้าเข้าไปในร้านอย่างถือนิวาสะดวงตาของพนักงานสาวเบิกกว้าง ก่อนจะปราดเข้ามาขวางไว้ก่อนที่ เरिकจะทันได้แตะลูกบิดประตูห้องของฟลอเรนซา

“เข้าไปไม่ได้นะคะ คุณฟลอนซ์ไม่สะดวกจริงๆ ค่ะ”

เริคมองพนักงานสาวคนดังกล่าวด้วยสายตาคมดู แม้ว่าจะไม่มีคำพูดใดเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากหยักลึก ทว่าสุดท้าย

พนักงานสาวคนดังกล่าวก็ยอมหลีกเลี่ยงทางให้เพราะดวงตาคมกริบคู่นั้น และสุดท้ายเอริกก็ก้าวเข้าไปในห้องของฟลอเรนซาได้อย่างที่ใจต้องการ

“มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ คุณเอริก”

ฟลอเรนซาละสายตาจากหน้าจอแล็ปท็อปเพราะคิดว่าพนักงานคนเดิมกลับเข้ามาอีกครั้ง ทว่าหญิงสาวคิดผิดถนัด เพราะผู้ที่เข้ามา ก็คือเอริก ร่างบอบบางลุกขึ้นยืน แล้วตัวต้วตามองชายหนุ่มอย่างไม่พอใจ

“คุณไม่ควรถือวิสาสะเข้ามาในห้องคนอื่นแบบนี้”

ฟลอเรนซาตัวต้วตามองคนสูงกว่าด้วยสายตาวาววับ ทว่าริมฝีปากหยักลิ้กลับยกยิ้มมุมปากอย่างกวนอารมณ์ ก่อนรอยยิ้มนั้นจะค่อยๆ เลือนหายแล้วมองหญิงสาวด้วยสายตาดุตัน ทำเอาคนถูกมองลำคอแข็งผากขึ้นมาฉับพลัน แต่หญิงสาวพยายามควบคุมท่าทางให้เป็นปกติที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

“ผมจะไม่อ้อมค้อมนะ ผมจะมาคุยเรื่องลูก”

“เรื่องลูก?”

ฟลอเรนซาขมความตื่นตระหนกที่เกิดขึ้นในอกเอาไว้อย่างแทบเนียน ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบอย่างที่เขาตั้งใจอยากให้เป็น

“เรื่องลูกของใครกันคะ”

“ลูกของผม”

เอริกบอกเสียงกระด้างที่ฟลอเรนซาแสร้งทำว่าไม่เข้าใจในสิ่งที่เขากำลังพูด และชายหนุ่มก็มั่นใจเกินร้อยว่าหญิงสาวต้องรู้อยู่เต็มอก แต่กลับแสร้งตีเนียนทำเป็นไม่รู้เรื่องเสียอย่างนั้น

“ลูกของคุณก็ต้องไปตามภรรยาของคุณดูนะคะ และที่นี่ก็ไม่มีลูกของคุณ เชิญออกไปได้แล้วค่ะ”

ฟลอเรนซารู้สึกปวดแปลบในอกไม่น้อยที่ต้องพูดออกไปแบบนี้

ทว่านั่นคือเรื่องจริงที่เธอต้องยอมรับ และเธอก็ยอมรับมานานแล้ว

เขามีภรรยาอยู่แล้ว

และเธอก็จะไม่ยอมให้เขามาพรากลูกไปจากเธอเป็นอันขาด
ไม่มีทาง

“คุณแน่ใจจริงๆ อย่างนั้นหรือว่าที่นี่ไม่มีลูกของผม” เอริค
เหยียดยิ้มตอนที่ถามออกไป

“ใช่ค่ะ เชิญคุณออกไปได้แล้ว”

ฟลอเรนซาผายมือไปที่ประตู นอกจากเอริคจะไม่ทำตามที่
หญิงสาวต้องการแล้ว ร่างสูงกลับขยับเท้าเข้ามาหาเธอด้วยท่าทีคุกคาม
ทำเอาดวงตาคู่สวยฉายแววตื่นตระหนกไปชั่วขณะ ก่อนที่หญิงสาวจะ
รีบปรับให้เรียบเฉยในเวลาต่อมา

“หยุดอยู่ตรงนั้น อย่าเข้ามาใกล้ฉันนะค่ะ ไม่อย่างนั้นฉันจะเรียก
รปภ.มาลากตัวคุณออกไป”

ฟลอเรนซากำลังจะกดอินเตอร์คอม ทว่าเอริคเข้าถึงตัวของ
หญิงสาวอย่างรวดเร็ว ร่างบอบบางหมดโอกาสได้ทำในสิ่งที่ต้องการ
พร้อมๆ กับที่มีมือข้างดังกล่าวถูกมือหนายึดครองเอาไว้

“ปล่อยฉันนะค่ะ คุณไม่มีสิทธิ์มาแตะต้องตัวฉัน”

ฟลอเรนซาบอกเสียงแข็ง ร่างเล็กพยายามบิดข้อมือเพื่อให้หลุด
พ้นจากพันธนาการของอีกฝ่าย ทว่าความพยายามของหญิงสาวก็เป็น
ได้แค่ความพยายาม เพราะนอกจากเขาจะไม่ปล่อยให้เธอได้เป็นอิสระ
แล้ว ใบหน้าหล่อเหลายังเหยียดยิ้มอย่างคนที่เหนือกว่า และท่าทาง
คล้ายรังเกียจทำให้เอริคต้องการเอาชนะ จนลืมนึกประสงค์หลักที่มา
พบหญิงสาวในครั้งนี้อย่างชั่วขณะ

“คุณแน่ใจจริงๆ อย่างนั้นหรือว่าผมไม่มีสิทธิ์ในตัวคุณทั้งที่เรา
เคย...”

“หยุดพูดจารู้สึกระเบอบนั่นซะที คุณก็รู้อยู่แก่ใจว่าระหว่างเรา

“ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับอีกแล้ว มันจบไปนานแล้ว ปล่อย”

ฟลอเรนซาพยายามสละข้อมือให้หลุดจากการยึดครองของมือหนาอีกครั้ง แต่เอริกไม่ยอมให้หญิงสาวได้ทำแบบนั้น เขาออกแรงกระชากจนร่างเล็กเซเข้าปะทะกับแผ่นอกกว้าง ใช้แขนทั้งสองข้างโอบรอบเอวบางเอาไว้

“ปล่อยฉันนะคุณเอริก ฉันบอกให้ปล่อยไป”

ฟลอเรนซาตื่นชุกชลักเพราะร่างกายของเธอถูกคนสูงกว่าพันนาการเอาไว้แทบทุกส่วน และเมื่อหญิงสาวยิ่งดิ้นรน เอริกก็ตั้งใจกดรัดร่างของเธอแน่นขึ้น กลีบปากนุ่มเม้มเข้าหากันแน่นอย่างเจ็บใจ ดวงตาคู่สวยวาววับยามจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาที่กำลังยกยิ้มอย่างกวนอารมณ์

“ผมจะปล่อยคุณก็ต่อเมื่อผมรู้ว่าใครเป็นพ่อของเอเดรียน”

“พ่อของเอเดรียนจะเป็นใครก็ไม่ใช่เรื่องของคุณ เอเดรียนไม่ต้องการพ่อ เขามีแค่ฉันคนเดียวก็พอแล้ว”

“คุณเคยถามความต้องการของลูกแล้วนั้นหรือ”

พอเอริคบอกออกมาแบบนี้ ร่างกายของฟลอเรนซาถึงกับชะงักค้างไปชั่วขณะ ก่อนที่หญิงสาวจะตอบโต้อีกฝ่ายกลับไป

“นั่นมันเป็นเรื่องในครอบครัวของฉัน ไม่เกี่ยวกับคนนอกอย่างคุณ”

“ฮึ คุณแน่ใจจริงๆ อย่างนั้นหรือฟลอนซ์ว่าผมเป็นคนนอก”

“ใช่ค่ะ คุณเป็นคนนอก ไม่เกี่ยวอะไรกับครอบครัวของฉันทั้งนั้น แล้วคุณอย่าเรียกฉันอย่างสนิทสนมแบบนี้ ฉันชื่อฟลอเรนซา โปรดเข้าใจไว้ด้วยนะคะคุณฟรีเดล”

“ฮึ” เอริกแค้นเสียงขึ้นจุก คิ้วหนาข้างหนึ่งยกขึ้นสูง ริมฝีปากได้รูปเหยียดยิ้มอย่างกวนอารมณ์ ก่อนที่เขาจะเปิดปากโต้ตอบกลับอย่างเผ็ดร้อน

“แล้วเมื่อก่อนใครกันที่ออกอันนี้ให้ผมเรียกอย่างสนิทสนมแบบนั้น”

“นั่นมันเป็นแค่อดีต และตอนนี้มันจะไม่มีทางเป็นแบบนั้นแน่”

ฟลอเรนซาตอบกลับอย่างซัดถ้อยซัดคำ ร่างเล็กพยายามซัดขึ้นดินร่นอีกครั้ง แต่ความพยายามของหญิงสาวยังคงไม่เป็นผลเช่นเดิม ดวงตาคมกริบมองเธอด้วยสายตาดุดัน ทวาริมฝีปากได้รูปกลับเหยียดยิ้ม

“ถ้าอย่างนั้นผมควรพาคุณรำลึกเหตุการณ์ในอดีตระหว่างเราดีไหม”

“ไม่ อย่ามายุ่งกับฉัน”

ฟลอเรนซาบอกเสียงขุ่น แต่เพราะร่างกายของหญิงสาวถูกพันนาการเอาไว้จึงไม่อาจทำอะไรไปได้มากกว่าการใช้วาจาโต้ตอบคนสูงกว่ากลับไป

“ปล่อยฉันสิ ฉันบอกให้ปล่อยไป”

“พูดจาให้น่ารักหน่อยสิฟลอนซ์”

“ฉันบอกว่าย่ามาเรียกฉันอย่างสนิทสนมแบบนั้นไป ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ” ฟลอเรนซายังคงซัดขึ้นดินร่นอย่างสุดกำลัง แต่พอหญิงสาวทำแบบนั้น เอริกก็ยิ่งกอดรัดร่างเล็กแน่นขึ้นจนหญิงสาวเริ่มหายใจไม่สะดวก

“ไม่ปล่อย”

เอริกเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นตอนที่โต้ตอบกลับ ริมฝีปากได้รูปเหยียดยิ้มอย่างกวนอารมณ์ ฟลอเรนซามองใบหน้าหล่อเหลาอย่างเจ็บใจ

“ฉันจะให้โอกาสคุณอีกครั้ง จะปล่อยหรือไม่ปล่อย”

“ไม่”

“เอาอย่างนั้นก็ได้”

ฟลอเรนซาบอก แม่ร่างกายส่วนบนจะถูกพันธนาการเอาไว้ แต่
แน่นอนว่าร่างกายส่วนล่างไม่ได้ถูกพันธนาการเอาไว้ด้วย เท่าเล็ก
กระแทกลงบนเท้าของเอริคอย่างเต็มรัก โดนสันสูงเข้าไปเต็มเปา
แบบนั้น เอริคถึงกับร้องโอดครวญพลาญชู้ตปาก

“เสบน้กนะฟลอนซ์”

วงแขนแข็งแรงปล่อยร่างเล็กให้เป็นอิสระ ดวงตาคมกริบมอง
ใบหน้าหวานซึ่งอย่างคาดโทษ ฟลอเรนซาไม่ยี่หระ หญิงสาวเหยียดยิ้ม
ใส่ ก่อนจะรีบสาวเท้าไปที่โต๊ะทำงาน หยิบสเปร์ย์พริกไทยออกมาแล้ว
ยื่นไปข้างหน้าในท่าเตรียมพร้อมจะพ่นสเปร์ย์พริกไทยใส่หน้า หาก
อีกฝ่ายยังไม่ยอมเลิกคุกคามเธอ

“ออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นฉันพ่นสเปร์ย์พริกไทย
นี้ใส่หน้าคุณแน่”

ฟลอเรนซาขู่ว่า เอริคกลับไม่ได้รู้สึกเกรงกลัวเลยสักนิด
ใบหน้าหล่อเหลากระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนจะขยับเท้าเข้ามาหาคนตัวเล็ก
กว่าอย่างใจเย็น

“ฉันทำจริงๆ นะ”

ฟลอเรนซาร้องบอกอีกครั้ง ทว่าตอนนี้ร่างเล็กกลับเป็นฝ่ายขยับ
ถอยหนีเมื่ออีกฝ่ายไม่เกรงกลัวในสิ่งที่เธอข่มขู่ ซ้ำยังขยับเท้าเข้ามาใกล้
เธอมากขึ้น จนระยะห่างระหว่างกันเหลือเพียงไม่ถึงหนึ่งช่วงตัว

“ก็เอาสิฟลอนซ์ ถ้าคุณอยากทำร้ายพ่อของลูกคุณก็เอาเลย”

“ฉันบอกแล้วไงที่นี้ไม่มีลูกของคุณ ออกไปเดี๋ยวนี้”

“ผมบอกแล้วไงว่าผมจะไปก็ต่อเมื่อคุณบอกผมมาก่อนว่าพ่อ
ของเอเดรียนเป็นใคร”

“ไม่ใช่เรื่องของคุณ”

ฟลอเรนซาแน่นย้ำที่ละคำตอนที่โต้ตอบกลับไป ทว่าอีกฝ่ายกลับ
ยกยิ้มมุมปาก นัยน์ตาคมกริบมองมาที่เธออย่างดูแคลน

“อี ห้าปีก่อนคุณเป็นยังไง ตอนนั้นก็ไม่ได้ต่างกันสักนิดเลยนะ ฟลอนซ์”

“คุณหมายความว่าไง” ฟลอเรนซาตวัดเสียงถาม

“ช่างวางแผน โททก หลอกหลวง เห็นแก่ตัว”

กลีบปากนุ่มเม้มเข้าหากันแน่น ดวงตาคู่สวยมองหยันต์ตาคมกริบ ที่มองเธอด้วยสายตาดูแคลนอย่างตัดพ้อ ก่อนจะแผดเสียงใส่อีกฝ่าย

“ถ้าอย่างนั้นก็ออกไป อย่ามายุ่งกับฉัน”

เอริคเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นสูง มือหนาทั้งสองข้างสอดเข้าไปใน กระเป๋ากางเกง เขยิบด้ายมร่ายยามที่มองร่างเล็กตรงหน้า ชายหนุ่ม ไม่ได้มีหน้าที่เดือดร้อนกับดวงตาคู่สวยที่กำลังวาววับ

“ผมไม่ไป”

เอริคเน้นย้ำทีละคำ ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นแล้วมองฟลอเรนซาด้วย ท่าทางน่าหมั่นไส้ กลีบปากนุ่มเม้มเข้าหากันแน่น ซึ่งตาโตมองคนที่ สูงกว่าที่กำลังไหวไหวอย่างกวนอารมณ์

“คุณมัน...”

“ผมมันทำไมเธอครับ”

เอริคแสวงงพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มและสุภาพ ทว่าฟลอเรนซา ทราบดีว่าคนตรงหน้ากำลังเสแสร้ง เมื่อเขาทำให้เธอไร้ทางเลือก เธอก็ ไม่จำเป็นต้องเกรงใจคนตรงหน้าอีกต่อไป ปลายนิ้วเรียวกำลังจะกด ขวดสเปร์ยพริกไทยเพื่อพ่นใส่อีกฝ่าย ทว่าเอริคไวกว่า ร่างสูงขยับเท้า เข้าหาเธออย่างรวดเร็ว แย่งขวดสเปร์ยพริกไทยไปจากเธอแล้วโยนไป ที่มุมห้อง ก่อนจะใช้ความได้เปรียบของสรีระดันร่างเล็กให้จมนมูม แผ่นหลังบอบบางกระแทกเข้ากับผนังเย็นเฉียบ ก่อนที่ร่างสูงจะทาบมือ ลงบนผนัง แล้วกักร่างเล็กเอาไว้ในอ้อมแขน ใบหน้าหล่อเหลาโน้มลงต่ำ พลังกระชิบบอกแทบจะซิดเรียวกอวบอิมด้วยน้ำเสียงยียวนชวน โมโห

“คิดจะทำร้ายผมอีกงั้นเหรอฟลอนซ์ คุณไม่มีทางทำมันได้สำเร็จหรอก แต่ครั้งเดียวมันก็มากเกินไปแล้ว”

เอริกแค้นยี้ม มองฟลอเรนซาที่ตัวสั่นเทาและกำลังส่ายหน้า ปฏิเสธอย่างดูแคลน ก่อนที่เอริกจะค่อยๆ ยึดตัวขึ้นเต็มความสูง ขณะที่ดวงตาคมกริบยังจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าเนียนใส

“ฮี โอเค คุณไม่ต้องบอกก็ได้ว่าใครเป็นพ่อของเอเดรียน”

“...”

“แต่ผมขอบอกเอาไว้ตรงนี้เลยว่า...”

“...”

“ผมจะพาเอเดรียนไปกับผม และคุณก็ไม่มีทางห้ามผมได้แน่”

“ฉันไม่ยอม เอเดรียนเป็นลูกของฉัน”

“งั้นเหรอ” เอริกเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นแล้วเดินขึ้นไปข้างกระพุ้งแก้มอย่างยียวน “แต่ผมเป็นพ่อ ผมจะพาเอเดรียนไปกับผมด้วย ไม่ว่าคุณจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม”

ใบหน้าหล่อเหลาแค้นยี้ม มองฟลอเรนซาที่กำลังส่ายหน้าอย่างไม่ยอมรับด้วยสายตาวาววับ ก่อนที่ร่างสูงจะก้าวออกจากห้องไป เอริกไม่ลืมทิ้งท้ายด้วยคำพูดที่เจ็บแสบ

“ส่วนแม่ของลูก”

“...”

“ผมไม่ต้องการ”

กล่าวจบร่างสูงก็ก้าวออกจากห้องไปทันที ปล่อยให้เจ้าของห้องมองตามแผ่นหลังกว้างไปจนลับสายตา แผ่นหลังบอบบางพึงเข้ากับผนังห้อง ก่อนจะค่อยๆ หრูดตัวลงนั่งบนพื้นอย่างไร้เรียวแรง ดวงตาคู่สวยซังคลอไปด้วยหยาดน้ำตา หญิงสาวจุกแน่นในอกจนแทบจะหายใจไม่ไหว กลีบปากนุ่มเม้มเข้าหากันแน่น ร่างเล็กกลืนก้อนสะอื้นที่ตีตื้นขึ้นมาอยู่ที่ลำคออย่างยากลำบาก ก่อนที่มือเล็กจะยกขึ้นเกลี้ย

น้ำตาอย่างลวกๆ พลังขยับตัวลุกขึ้นยืนแล้วทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้อย่างอ่อนแรง แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะไม่ยอมให้เขาเอาลูกไปจากเธอเป็นอันขาด เธอต้องเข้มแข็ง เธอควรทำแบบนั้น

พลอเรนซาแน่นงำกับตัวเอง หลังมือบางยกขึ้นเช็ดน้ำใสๆ ที่ซังคลอที่หน่วยตาอีกครั้ง แล้วพยายามโฝกั้สอยู่ที่การออกแบบเครื่องประดับที่ทำค้างเอาไว้ แม้ว่าภาพของเอริคจะยังคงวนเวียนเข้ามาในหัวของเธอแทบตลอดเวลาก็ตามที

6 อริคทิ้งตัวลงนั่งที่โซฟาตัวหรุของห้องพักในโรงแรมอย่างกระแทกกระทั้น ใบหน้าหล่อเหลาเคร่งขริม กรามแกร่งบดเข้าหากันแน่นจนเป็นสันนูน ครู่หนึ่งก็ลุกพรุดพราดไปที่มุมบาร์เล็กๆ ในห้องว่างสูงนั่งลงบนเก้าอี้บาร์ หยิบแก้วใสก้านสั้นแล้วเทน้ำสีอำพันลงไป ในนั้นเกือบครึ่ง ยกขึ้นกระดกรวดเดียวหมดก่อนจะวางแก้วเปล่าลงบนเคาน์เตอร์ มือหนายังกำรอบแก้วเอาไว้แน่น ขณะที่ดวงตาสีฟ้ายังคงวาวโรจน์ คิ้วหนาที่พาดเหนือดวงตาเรียวยาวขยับเข้าหากันจนแทบจะเป็นปม ยามนี้ถึงดวงหน้าหวานซึ่งที่คุ้นเคย

‘คุณใจร้ายมากฟลอนซ์’

เอริคคิดในใจ ก่อนจะเทน้ำสีอำพันลงไป ในแก้วที่ยังคงกำเอาไว้แน่นอีกครั้ง ยกขึ้นกระดกรวดเดียวหมด นัยน์ตาสีฟ้าฉายแววมุ่งมั่นมากกว่าครั้งไหนๆ

“ผมคงใจดีกับคุณมากเกินไปฟลอนซ์ ต่อจากนี้ผมจะไม่ปล่อยให้คุณได้อยู่อย่างสบายอกสบายใจทั้งที่ผมต้องจมอยู่กับความทุกข์มาหลายปี”

“ผมเปลี่ยนใจแล้ว”

“...”

“ลูกต้องไปกับผม”

“...”

“คุณก็ด้วย”

ฟลอเรนซากลับมาที่คฤหาสน์ลิลลี่ตอนเกือบๆ สองทุ่ม พี่เลี้ยงของเอเดรียนโทร. มาบอกว่าเด็กชายตัวน้อยเข้านอนเรียบร้อยแล้ว และยังแจ้งกับเธอด้วยว่ามีแขกมารอพบ แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นใคร เพราะคนที่มารอพบไม่ยอมบอกชื่อ นอกจากแสดงเจตจำนงว่าต้องการพบเธอเพียงเท่านั้น

‘หวังว่าจะไม่ใช่เขาหรอกนะ’

ใบหน้าเนียนใสเต็มไปด้วยความกังวล นัยน์ตาสีเทาอ่อนฉายชัดว่ากำลังหวาดหวั่น หญิงสาวเกรงว่าคนที่มารอพบจะเป็นเอริค เพราะเขาตามไปประรานเธอถึงที่ร้าน ร่างเล็กก้าวเข้ามาในตู้ตึกสีขาวหลังใหญ่หยุดเท้าที่ห้องโถง ดวงตาคู่สวยมองไปที่โซฟา เห็นเพียงแค่อีริชและแผ่นหลังบางส่วนของคนที่นั่งหันหลังอยู่ตรงนั้น กล้ามเนื้อในอกซ้ายของหญิงสาวก็เต้นเร็วขึ้น ลมหายใจของหญิงสาวกระชั้นถี่ ดวงตาคู่สวยไหวระริกอย่างที่ไม่อาจควบคุมได้

“คุณเอริค!”

คนถูกเรียกเหยียดยิ้มมุมปาก ก่อนจะค่อยๆ ชยับตัวลุกขึ้นเต็มความสูง แล้วหันมาเผชิญหน้ากับเธอ

“พอดีผมเมื่อที่ต้องนอนโรงแรม ผมอยากจะขอมาพักที่บ้านของคุณ หวังว่าคุณคงไม่ว่าอะไร”

ฟลอเรนซาพ่นลมหายใจพริตดีใหญ่ออกมาอีกครั้ง ร่างบอบบางสาวเข้ามาหยุดตรงหน้าเอริคที่กำลังยื่นเอามือล้วงกระเป๋าแล้วเลิกคิ้วมองเธออย่างกวนอารมณ์

“ฉันไม่อนุญาตค่ะ เชิญคุณกลับไปได้แล้ว”

“ซูว์” เอริคยกนิ้วชี้มือขวาขึ้นแนบริมฝีปากของตัวเอง ทว่า

นัยน์ตากมกริบยังคงจับจ้องอยู่ที่ดวงหน้าเนียนใสของฟลอเรนซา
“ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม คุณไม่ควรปฏิเสธผม”

“ทำไม” ฟลอเรนซาถามเสียงแข็ง

เอरिकมองคนตัวเล็กกว่า รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นที่มุมปากก่อนที่
เขาจะตอบเธอ

“คุณจำไม่ได้แล้วงั้นหรือว่าตอนที่คุณไปนิวยอร์ก ผมเป็นคน
ให้ที่พักแก่คุณ ดูแลคุณเป็นอย่างดี และผมก็ไม่อยากนอนคนเดียว”

พอเอริกตอบออกมาแบบนี้ บทสนทนาระหว่างเขากับเธอในอดีต
ก็ลอยเข้ามาในหัว

“คือฟลอนซ์ไม่อยากนอนโรงแรมคนเดียววนะคะ ฟลอนซ์ว่า
ฟลอนซ์บินกลับโรมก่อนดีกว่าค่ะ ไว้เพื่อนของฟลอนซ์ว่าง แล้วค่อย
นัดกันใหม่ดีกว่า”

“เอาอย่างนี้ดีไหมครับ คุณฟลอนซ์เพิ่งจะมาถึง กลับไปเฉยๆ คง
เสียเที่ยวแย่ ถ้าไม่รังเกียจมาพักที่บ้านผมได้ล่ะครับ ผมอยู่...”

“ขอบคุณนะคะ”

เอริกเหี้ยมยิ้มเมื่อเห็นคิ้วสวยขมวดเข้าหากันจนแทบจะเป็นปม
เขามั่นใจว่าหญิงสาวต้องจำคำพูดของตัวเองในอดีตได้แน่

หรือต่อให้เธอลืม

เขาก็จะเป็นคนบอกเธอเองว่าเธอเคยพูดอะไรเอาไว้บ้าง

“ถ้าคุณต้องการทวงบุญคุณแล้วละก็ บอกมาว่าคุณต้องการเงิน
เท่าไร ฉันจะเขียนเช็คให้เดี๋ยวนี้”

ฟลอเรนซาทำท่าจะล้วงสมุดเช็คออกมาจากกระเป๋า แต่เอริก
ปรามเธอเอาไว้

“ผมไม่ได้ต้องการเงิน ฟลอนซ์”

“แล้วคุณต้องการอะไร ถ้าคุณต้องการเอเดรียน บอกเลยที่ไม่มี
ทาง ฉันไม่ยอม เอเดรียนเป็นลูกของฉัน”

เอริคกระตุกยิ้มมุมปากเมื่อฟลอเรนซาพูดออกมาแบบนี้

“ใจเย็นหน่อยสิฟลอนซ์ เดี่ยวคนในบ้านก็ตื่นกันพอดี”

“ฉันไม่สนอะไรทั้งนั้น เอเดรียนเป็นลูกชายของฉัน และตอนนี้คุณก็ควรออกไปจากบ้านฉันได้แล้ว”

“ไม่เอาหน้าฟลอนซ์ ใจเย็นๆ หน่อย”

เอริคบอกพร้อมๆ กับที่เขาถือวิสาสะยึดข้อมือเล็กข้างหนึ่งเอาไว้ ฟลอเรนซาซึ่งตาโตมองคนที่สูงกว่า พลังบิดข้อมือ ทว่ากลับไม่สามารถหลุดพ้นจากพันธนาการของอีกฝ่ายได้

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ละ คุณไม่มีสิทธิ์ทำกับฉันแบบนี้”

“ผมจะปล่อย แต่คุณต้องฟังผมพูดให้จบก่อน โอเค”

ทั้งคู่ต่างจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของกันและกัน ฟลอเรนซาซึ่งใจดูแล้วว่าหากเธอไม่ฟังเขา เขาก็คงไม่ยอมปล่อยเธอ หญิงสาวจำต้องยอมรับอย่างไม่เต็มใจนัก

“โอเค คุณจะพูดอะไรก็พูดมา แล้วก็ปล่อยฉันได้แล้ว”

เอริคปล่อยมือของหญิงสาวทันทีเมื่ออีกฝ่ายรับปาก แม้จะดูไม่เต็มใจนัก แต่ชายหนุ่มไม่สน เพราะสิ่งที่เขาสนก็คือความต้องการของตัวเองเท่านั้น

“ผมไม่ได้จะมาแย่งลูกไปจากคุณ ผมแค่อยากอยู่ใกล้ชีวิตลูกบ้างก็เท่านั้น”

“แต่เอเดรียนไม่ใช่...”

“อย่าปฏิเสธฟลอนซ์ ความจริงก็คือความจริง ผมไม่จำเป็นต้องพาลูกไปตรวจดีเอ็นเอ แต่ถ้าคุณต้องการให้มันเป็นแบบนี้ ผมก็ยินดี เพราะผลการตรวจจะเป็นหลักฐานชั้นดีที่ผมจะมีสิทธิ์ในตัวเอเดรียน”

เอริคจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่สวยที่กำลังไหวระริก เรียวปากอวบอímเม้มเข้าหากันแน่น ทว่าก่อนที่หญิงสาวจะทันได้พูดอะไร เอริคก็ชิงเอ่ยออกมาก่อน

“เอาเป็นว่าผมขอโทษก็แล้วกันที่ก่อนหน้านี้เคยบอกว่าจะแย่งลูกไปจากคุณ ผมมาคิดๆ ดูแล้ว ผมไม่ควรทำแบบนั้น แต่คุณก็ต้องยอมรับในข้อหนึ่งว่า ผมกับลูกควรมีโอกาสได้อยู่ด้วยกันบ้าง ผมไม่คิดจะอยู่ที่นี้ไปตลอดหรอกนะ ผมมีบ้าน มีครอบครัว มีกิจการที่ต้องดูแล ยิ่งไงผมก็ต้องกลับไปอยู่ดี”

ฟลอเรนซาเข้าใจทั้งหมดที่เอริคพูดออกมา แต่สิ่งประโยคหนึ่งที่ทำให้หญิงสาวสะเทือนใจไม่น้อยนั่นก็คือคำว่า ‘มีครอบครัว’

‘ใช่สิ ภรรยาของเขาคงจะรอเขาอยู่ เขาคงจะอยู่ที่นี้ไม่นานนักหรอก’

ฟลอเรนซาข่มความรวดร้าวเอาไว้ในอก หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าไปอดไปเสียก่อนจะให้คำตอบแก่คนตรงหน้า

“ถ้าคุณรับปากแบบนั้น ฉันก็โอเค และฉันหวังว่าคุณจะรักษาคำพูดของตัวเอง ไม่คิดเปลี่ยนใจทีหลัง เพราะฉันไม่มีทางยอมแน่”

“ต้องไม่อยู่แล้ว ผมรักษาคำพูดของตัวเองเสมอ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามฉันมาละ ฉันจะพาคุณไปที่ห้องพัก”

“โอเค” เอริครับคำเสียงนุ่มจนฟลอเรนซาถึงกับมองค้อนเพราะอาการดีใจจนออกนอกหน้า ก่อนที่เอริคจะรีบปรับสีหน้าให้ราบเรียบ พลังยกคิ้วมองอีกฝ่ายเป็นเชิงถาม ฟลอเรนซาทิ้งสายตาที่ใบหน้า หล่อเหลาอีกแวบหนึ่ง ก่อนจะเป็นฝ่ายเดินนำขึ้นบันไดวนไปก่อน เอริคมองตามแผ่นหลังบอบบาง มือหนาเอื้อมไปหยิบกระเป๋าสัมภาระของตนเองขึ้นมาสะพายบนบ่าข้างหนึ่ง แล้วสาวเท้าเดินตามฟลอเรนซาไปในใจคิดอย่างมาดหมาย

‘ผมไม่ได้คิดจะแย่งลูกไปจากคุณแล้วฟลอนซ์ แต่ผมคิดจะพาทั้งแม่และลูกไปอยู่กับผมด้วยต่างหาก ไม่ว่าคุณจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม’

